

ஓம்

திருவெம்பாவைத்

திறவு

(திறவுக் கட்டுரைகள், மூலம், பொருள், அரும்பத உரை
ஆய்வுரை அடங்கியது)

உலகு உயர்ந்த உணர்வு து ஓதற்கு அய்வன்
நிலவு உலாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகுஇல் சோதியன் அம்பலத்து ஆடுவான்
மலர் சிலம்புஅடி வாழ்த்தி வணங்குவாம். - சே.கிழார்

ஒக்கியோன்:

வட்டுக்கோட்டை கல்நிலைய முதல்வர்
க, சுயிலாயநாதன் B. A. Dip-in-Ed.

1986

திருவெம்பாவைத் திறவு

(திறவுக் கட்டுரைகள், மூலம், பொருள், அரும்பத உரை, ஆய்வுரை அடங்கியது)

ஆக்கியோன்:

வட்டுக்கோட்டை கலாநிலைய முதல்வரும்,
இலங்கைக் கல்விச் சேவையில் முன்னாள் அதிபரும்,
பலாவி ஆசிரியர் கலாசாலை முன்னாள் ஆங்கில
விரிவுரையாளரும், நூலாசிரியரும், எழுத்தாளருமான
க. கயிலாயநாதன் B. A. Dip - in - Ed.

உரிமை ஆக்கியோனுக்கே) 1986

(விலை: ரூபா 10-00)

முதற் பதிப்பு - 1986

(All Rights Reserved by the Author)

ஆக்கியோன் எழுதிய பிற நூல்கள்:

தமிழ் மொழி விளக்கம் - வெளியீடு - 1953

சதியா? விதியா? - வெளியீடு 1986

அருணகிரி வருணனையில் அநுபூதி - அச்சில்

தேனூறும் வாசகங்கள் அறுநூறும் திருக்கோவை
நானூறும் அமுதூற மொழிந்தருளும் நாயகனை
வானூறும் கங்கைநிகர் மாணிக்க வசகனை
யானூறு பாதவகை இருபோதும் இறைஞ்சுவனே.

- திருப்பெருந்துறைப் புராணம்

ஓம் ஆக்கியோன் முன்னுரை

“திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்,” என்ற பெருமொழி, இவ்வருள் வாசகத்தின் பெருமையை வருவிக்கின்றது. “பாவை பாடிய வாயால் கோவை பாடுக,” என்னும் இறைவனின் நிறைவாக்கு, திருவெம்பாவைத் திருப்பாட்டுக்களின் நாட்டத்தை நிலை நாட்டுகின்றது. எனவே, மருவா நெறி அளிக்கும் வாதலூர் எங்கோன் திருவாசகத்தின் அரும்பொருள், திருவெம்பாவைப் பகுதியே எனலாம்.

தேர்த் திருப்பணி நிதி பெருக்கும் நோக்குடன், அருள்மிகு பொன்னாலை வரதராஜப் பெருமானின் திருமுன்னிலையில், 1971ம் ஆண்டு அடியேன் ஆக்கி உதவிய “திருப்பாவைத் திறவு” என்னும் அருட்பார்வை நூல் வெளியீயந்தது. ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் சோதியை யாம் பாட, “திருவெம்பாவைத் திறவு” நூல், காரைநகர் ஈழத்துச் சிதம்பரக் கூத்தபிரானின் சந்நிதியில் இன்று மலர, அவனருளாலே அவன் தான் வணங்குகின்றேன். இம்மலரை, பண்டிதரும் பாமரரும் மணந்து, சைவநெறி வாசனையை வாங்கி, உய்த்துணர்ந்து உய்வு பெறுவாராக!

உருவமில்லான் திருவருளால் உருவாகிய அருள் நூலை ஆய்ந்து, அணிந்துரை கனிந்து வழங்கிய வித்துவான் மு. சபாரத்தினம் அனர்களும், இந்நூலை அரங்கேற்ற உதவிய உத்தமர் அத்தனைபேரும், எனது உள்ளத்தில் உருவாகிய கருத்துக்களை, வண்ணமிகு நூல் வடிவாய் வடித்துத் தந்த பாலா அச்சக மேலாளரும், கடமையே கண்ணுய்த் திடமுடன் இயங்கும் ஊழியராம் இளைஞரும், வாழிய நீடென வாழ்த்தி, ஈழத்துச் சிதம்பர ஈசன் இணையடிகளுக்கு, என் உள்ளக் கமலத்தை உரிமையாக்குகின்றேன்.

வணக்கம்

கந்தகோட்டம்,
வட்டுக்கோட்டை.

க. கயிலாயநாதன்

அஷ்டய, கார்த்திகை உஅ ரூயிறு

உ

சுவமயம்

காரைநகர்

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகச் செயலாளர்
சைவமணி, சித்தாந்தச்செம்மல், செஞ்சொல்வாரிதி
வித்துவான் மு. சபாரத்தினம் அவர்கள்
மனமுவந்து வழங்கிய

அணிந்துரை

கன்னிப் பெண்கள் அதிகாலையில் ஒருவரையொருவர் துயிலெழுப்பி, மார்கழியில் நீராடி இறைவனை வழிபாடாற்றும் பாங்கினைத் திருவண்ணாமலையில் கண்ட மணிவாசகப் பெருமான் “திருவெம்பாவை” என்னும் பெருவாசகத்தை அருளிச் செய்தார்கள். இக்கருத்து

“அன்னவர் இயல்பு கண்டார் ஆங்கவர் புகன்றதாக
மன்றிய திருவெம் பாவை வாசகம் பேசி”

என திருவாதவூரடிகள் புராணத்தில் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆத்மசக்தி மூலம் ஒவ்வொருவரும் மனோன்மணியம் என்னும் நவசக்திகளை எழுப்புவதாகப் பேசப்படுகின்றது.

இத்தகைய சிறப்பமைந்த திருவெம்பாவைக்குத் தகுந்த முறையில் விளக்கக் கட்டுரைகளும் அருஞ் சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கமும், பொழிப்புரையும், ஆய்வுரையும், சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதி, ஈழத்துச் சிதம்பர செளந்தரரம்பிகை சமேத சுந்தரேஸ்வரப் பெருமானின் திருவடிகளுக்குச் சமர்ப்பித்துள்ளவரும் கலைமகளின் கடாட்சம் பெற்றுப், பலநூல்களை ஆக்கியுதவியவருமாகிய முன்னாள் அதிபர் திரு. க. கயிலாயநாதன் அவர்களுடைய சமயப்பணியும் தமிழ்ப்பணியும் என்றும் நின்று நின்று நிலவும் என்பதில் ஐயமில்லை. அன்னாரின் சமயப்பணி மேலுந்தொடரவேண்டுமெனத் தில்லையுட் கூத்தனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சயம்பு வீதி,

மு. சபாரத்தினம்

காரைநகர்.

10-12-86

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்த

திருவெம்பாவைத் திறவுக் கட்டுரைகள்

1. திருவாசகத்தின் பெருமை.

தொல்லை இரும்பிறவிச் சூழும் தனைநீக்கி
அல்லல்அறுத்து ஆனந்தம் ஆக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறிஅளிக்கும் வாதலூர் எங்கோன்
திருவாசகம்என்னும் தேன்.

“திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்” என்ற முதுமொழி, நெறியல்லா நெறிசெல்லும் அறிவினிகளுக்கு, மருவா நெறியளிக்க உருவானதுபோலும். திருவாசகத்தின் பெருமையை, அருமையாகப் பறைசாற்றும் பெறுபேற்றைத் தமிழர் தனியேயன்றி, சைவர் தமிழராயின்றி, அகில உலகுமே பெற்றுள்ளது என்ற உயரிய உண்மையை, தவத்திரு கலாநிதி ஜி யூ. போப் (Rev Dr. G. U. Pope) என்ற கிறித்தவப் பெருமகனார், தமது திருவாசக ஆங்கிலமொழி ஆக்கத்தில் நிலைநாட்டியுள்ளார்.

ஒருமையுடன் அவனது திருவடி நீனைக்கின்ற உத்தமர்தம் உறவு நாடி, இறவாப் புகழ் பெறும் அருள் நூலாம் திருவாசகத்தைத் தேடிப் படித்து, நெக்கு நெக்கு உருகிய போப் ஐயர், இப்பெருவாசகத்தின் அருமையைத் தமது மொழி ஆக்கத்தில் வருணித்துள்ளனர். அடிகளாரின் பொருத்தமான கருத்து, இன, மத, மொழி வரம்புகடந்து, உலகெலாம் உணர நிலவியுள்ளது.

மேலுள்ள வெண்பாவில் கண்ணுறும் "திருவாசகம் என்னும் தேன்" தனிப்பெரும் நூலின் இனிமையை மட்டும் மட்டிடவில்லை. தேன், மருத்துவத்தில் இரு இயல்புகள் வயப்பட்டது. தன்னையும் கொடாது பாதுகாத்து, அதற்குள் இடப்படும் பொருளையும் பழுதடைய விடாது திடமாகக் காக்கின்றது (Preservative). இதேபோன்று, திருவாசகம் காலத்தால் அழியாக் கருவூலமாய், சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார், சிவபுரம் செல்லச் சாவா மருந்தாகி, அருவிருந்தாகின்றது. சித்தமலம் அறுவிக்கும் இச்சித்தாந்தப் பொருள், நினைதொறும் இன்பம் பயக்கும்.

திருவாசகம் தேன் மட்டுமன்று. இது கருப்பம் சாறும் தேனும், பாலும், பழச்சாறும் கலந்து தெவிட்டாமல் இனிப்பது. ஊன் கலந்து உயிர் கலக்கும் வான் கலந்த திருவாசகப் பெருமையின் அருமை, ஒருவரும் தருவிக்க முடியாத அருளோ வியம்.

வான் கலந்த மாணிக்க வாசக நிள்வாசகத்தை
நான் கலந்து பாடுகையில் நற்கருப்பம் சாற்றினிலே
தேன் கலந்து பால் கலந்து தீம்பழச்சாறு கலந்து
ஊன் கலந்து உயிர் கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே

2. திருவெம்பாவை அருளிச்செய்ய ஆதாரங்கள்.

திருவெம்பாவை, திருவாசகத்துள் சிறந்த பகுதி. இது அருளும், மருள் நீக்கும் இருபது திருப்பாட்டுகளும், மார்கழி மாதத்தில் புலரிக் காலத்தில், சோதி திறம்பாடிச் சூழ் கொன்றைத் தார் பாடி, ஆதி திறம்பாடும் சைவ நெறி கைவரப்பெற்றன.

மார்கழி மாதத்தை வைகறைக் காலமாகக் கணிப்பது மரபு. தை முதல் ஆனி வரை பகலாகவும், ஆடி முதல் மார்கழி வரை இரவாகவும் கொண்டு, தேவர்களுக்கு ஓர் ஆண்டு ஒரு நாளாகும். இரவு கழிந்ததும், சாதாரண மக்கள் பகலை ஆவலோடு வரவேற்பர். இதனாற்போலும், "தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்" என்ற பழமொழி வழமையானது.

மணிவாசகர் திருவாசகத்தைத் திருவாய்மலர முன்னரே, பாவைப்பாட்டு பண்டைக்காலத்தில் நிலவியதற்குச் சான்றுகள் உண்டு. இப்பாட்டின் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர், "சிறுபான்மைப் பாவைப் பாட்டும் அம்மாணப் பாட்டும் முதலாயின, நான்கடியில் இருந்து வருவனவாயின்" என்று கூறியுள்ளார். சங்ககால நூல்களிலும், பாவை நோன்பிற்கு ஆதாரங்கள் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக, "வையெயிற்றவர் நாப்பண் வகையணிப் பொலிந்து நீ, தையினீராடிய தவந்தனைப் படுவாயோ" என்ற கலித் தொகை வரிகளை மேற்கோள் காட்டலாம். அணிதிகழ் திருவண்ணாமலைக்கு மணிவாசகர் சென்றனர். மார்கழி மாதத்தில் வரும் திருவாதிரைத் திருநாளுக்குமுன் ஒன்பது நாட்களிலும், கன்னிப் பெண்கள் நோன்பை உன்னி, வீடு தோறும் நாடி, தூக்கத்தால் வந்த தாக்கத்தைத் தவிர்க்க எண்ணி, ஒருவரை ஒருவர் பாடிப் பாடித் துயில் எழுப்பினர். இக்காட்சி; சாட்சிபோன்று வாதலூருக்கு ஆதாரமானது. திருவெம்பாவை இருபது திருப்பாட்டுகளையும் அருளிச்செய்தார். இந்நிகழ்ச்சி, திருவாதலூரடிகள் புராணத்தில் கீழ்க்காணும் வரிகளில் ஆட்சி பெறுகின்றது.

"மாதர்கொண் மாத ரெல்லாம் மார்கழித் திங்கள் தன்னில் ஆதிரை முன்னீ ரைந்தே ஆகிய திங்கள் தன்னில் மேதகு மனைகள் தோறும் அழைத்திருள் விடிவதான போதிலர் தம்மிற் கூடிப் புனல்தடம் ஆடல் செய்வார்."

"அன்னவர் இயல்பு கண்டார் ஆங்கவர் புகன்ற தாக மன்னிய திருவெம் பாவை வாசகம் பேசி"

3. இயற்கையோடு இயைந்த இறை

சங்க காலந் தொட்டு இன்றுவரை, இயற்கையைப் பாடாத புலவர் இலர். தமிழ் நாட்டில் மாத்திரமன்றி, உலகம் முழுதுமே இயற்கையில் திளைத்த பல புலவர்களைக் காணலாம். உலகம் போற்றும் உயர்தனிப் புலவரான செகப்பிரியர் (Shakespeare), "மரத்தில் மொழியையும், அருவியில் நூல்களையும், கல்லில் போதனையையும்" ("Tongues in trees, books in the running brooks, and sermons in stones") கண்டு களித்தனர். இத்தகைக் கவிஞரையும் விஞ்சி, அருட்திறன் பெருக்கும் மணிவாசகர், பார்க்கும் இடமெல்லாம் நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணனை, இயற்கையோடு இயைத்து இன்பம் ஈந்தனர்.

இயற்கை தரும் ஓய்வுகளுள், தூக்கம் இன்றியமையாதது. இரவு முழுதும் ஆழ்ந்து தூங்கியவரைத் துயில் எழுப்ப அதே இயற்கை உதவுகின்றது. மனித குலத்திற்கு முன்னரே கோழி எழுகின்றது. கூவும் நேரம் வேறுபடாதது என்பதால், "கோழி கூவும் வேளை" என்று இது குறிக்கப் பெறுகின்றது. தொடர்ந்து, பறவைகள் ஒலிக்கின்றன. இனிமேலும் எவராலும் தூங்க முடியுமா? எவளோ எழுகின்றாள், அமைதியான சூழ்நிலையில் உள்ளத் தூய்மையைக் காண்கின்றாள்; அகக்கண் திறக்கின்றாள். இருளில் ஆழ்ந்து கிடந்த அவளுக்கு ஒளி வெளியானது. புலரிக் காலத்தில் சோதி புலப்பட்டது. இதை, ஆதியும் அந்தமுழில்லா அரும் பெரும் சோதியாகச் சிந்தித்தாள்; தன்னைப் படைத்துக் காத்து அருளும் பரமனை வந்தித்தாள். "கேடில் விழுப் பொருளை" வழத்தினாள்; உள்ளத்தில் நன்றி ஊறியது; தன்னை அறியாமலே வாய் திறந்தது; எங்கும் தங்கும் அவன் ஓங்கு புகழ், எட்டுத் திக்கும் எட்டியது. ஏழில் இயம்பிய இசையானது. இதனாலன்றோ, "இசை" என்ற சொல், "புகழ்" என்ற ஒரே கருத்தைப் பொருந்தியுள்ளது.

இசையை இசைத்து அவள் உள்ளம் நிறையவில்லை. இறைவன் உறையும் ஆலயம் அணுகுகிறாள். வெண்சங்கு

எங்கும் இயம்பின. ஏழைபங்காளனைப் பலரும் பாடுகின்றனர். இவ்வளவு ஆரவாரத்தையும் எவ்வளவுதான் கேட்டும், அசையாது தூங்குவோர் ஆங்கு இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். இச்சூழ்நிலையில், உறங்கும் ஒருத்தியைச் சில பெண்கள் எழுப்புகின்றார்கள் இதோ, மணிவாசகர் நெஞ்சில், காலைக் காட்சி, மாட்சி பெறுகின்றது. பாட்டைப் படித்துப் பாடுங்கள்.

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகெங்கும்
ஏழில் இயம்ப இயம்பும் வெண் சங்கெங்கும்
கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருளை
கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டியேயோ
வாழிசு தென்ன உறக்கமோ வாய் திறவாய்
ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாரோ
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
ஏழை பங்காளனையே பாடேல்ஓர் எம்பாவாய்.

காலையில் எழுந்தோர் காலைக்கடனை முடிப்பர்: இரவு முழுதும் தூங்கியதால் உடலில் கழிவுப் பொருட்கள் தங்கும். இவற்றையெல்லாம் வெளியிலே கழித்து, உடல் அழுக்கைக் கழுவுவதற்காக நீராடச் செல்கின்றார்கள். நீராடச் செல்லும் பெண்கள், பொய்கையில் இயற்கை அழகைக் காண்கின்றனர். ஒருபுறம் நிலோற்பல மலர்கள், மறுபுறம் சிவந்த தாமரை மலர்கள். இடையே குருகுகள் (நீர் வாழ்ப்பறவைகள்). இச்சூழ்நிலையில் தங்கள் உடம்பிலுள்ள அழுக்கைக் கழுவுவதற்காகச் செல்வர். இச்சூழ்நிலையில், இறையின் நிறைவான தோற்றத்தைப் பொய்கையில் கண்ணுறுகின்றனர்.

நீலோற்பல மலர் இறைவியின் கரிய திருமேனியாகக் காட்சியளிக்கின்றது. செந்தாமரை மலர் இறைவனின் சிவந்த திருவுடலாகத் தோற்றமளிக்கும். பொய்கையிலுள்ள குருகுகளை, அம்மையாரின் அங்கத்திலுள்ள (உடலில்-எ.ககளில்) அதாவது, கைவளையல்களையும், அங்கே ஒலித்த அரவம், இறைவனின் திருமேனியிலுள்ள அரவம், அதாவது பாம்பையும் நினைவூட்டும். தங்கள் உடம்பிலுள்ள அழுக்

கைப் (மலத்தை) பொய்கையில் கழுவுவதற்குச் செல்பவர்கள், உயிர்த்தொடர்பான தங்கள் மலத்தை (மும்மலங்களை) கழுவுவதற்காக இறையடி சார்ந்தவர்களை ஒத்திருப்பார்கள் ஆகவே, பொய்கை "எங்கள் ப்ராட்டியும் எங்கோனும்" போன்றிருக்கும். இத்துணைத் தத்துவம் ததும்பும் பொய்கையில் புகுந்து, கைவளையல்களும் சிலம்புகளும் சேர்ந்து ஒலிக்கவும், கொங்கைகள் பொங்கவும், நீர் அலையெறியவும், நீராட வரும்படி ஒரு பெண்ணை வேறொருத்தி அழைப்பது போன்று, அழகாக அமைவது கீழ்க்காணும் செய்யுள்.

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கம் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலம்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலத்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பும்புனல்பாய்ந்து ஆடுஏல்ஓர் எம்பாவாய்

பொய்கையில் இறங்கி நீராடியால் அசையாது ஆடமுடியுமா? நீரில் மூழ்கித் திளைக்கின்றவர் காணும் இன்பம் தனிப்பட்டதன்றோ! துள்ளிக் குதித்து ஆடுதல் இயல்பே. இந்த இன்பத்தில் சுடுபடுகின்றான் ஒரு கன்னி. காதணிகள் அசைகின்றன; ஆபரணங்கள் ஆடுகின்றன; கூந்தல் அவிழ்ந்து அசைகின்றது; பொய்கையிலுள்ள வண்டின் கூட்டங்கள் ஆட்டங்கள் போடுகின்றன. இவ்வளவு ஆட்டங்களும், உலகின் ஒரு தனி ஆட்டத்தை நினைவூட்டியது. ஆட்டுவிக்கும் அத்தனைச் சித்தத்தின் வைத்தது. ஆட்டுவித்தால் ஆர் ஒருவர் ஆடாதாரே! எனவே, நீராடியோர் "சிற்றம்பலம்" பாடத் தொடங்கினர். யேதப் பொருள்களைப் பாடினர்; சோதி திறம் பாடினர்; சூழ்கொன்றைத் தார் பாடினர்; ஆதியும் அந்தமுயில்லா அரும்பெரும் சோதியைப் பாடினர்; பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன் பாதத் திறம் பாடினர். இங்ஙனம் பாடி ஆடியவர், அசையாது நீராடிய ஒருத்

தியை, மேலுள்ளவாறு ஆடும்படி அறிவுறுத்துகின்றது இந்தத் திருப்பாட்டு.

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
சீதப் புனலாடிச் சிற்றம்பலம் பாடி
வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிய்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி ஆடுஏள்ஓர் எப்பாவாய்

எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிருந்த பொங்கு மடுவில் நீர் நிறைய வேண்டியதன்றி, உலகே நினை மழையே தேவை என்பதை,

“நீரின்று அமையாது உலகெனின் யார்யார்ச்சும்
வான்றுன்று அமையாது ஒழுக்கு” என்று தமிழ் மறை
கட்டுகின்றது. எனவே, கன்னியர் மழையை அழைக்கின்றார்
கள். மழை எங்ஙனம் பொழியும் என்பது, இங்ஙனம்
வருணிக்கப் பெறுகின்றது.

மேகம் கடலை அடுத்து, நீரை முகந்து, வானத்தில் கருக்
கொள்வது, உடையாள் உமையின் கருமை நிறத்தின்
திறத்தை ஒத்தது, தொடர்ந்து மின்னிய மின்னல் தேவியின்
சிறிய இடைபோன்று இருந்தது. அடுத்து நிகழ்ந்த இடிமுழக்
கம், எம்பிராட்டியின் திருவடிகளில் பொருந்திய சிலம்பு
கள் அலம்புவதை நினைவூட்டியது. மழைக் குறிகள் விளைவாக
வானவில் விளங்கியது. நந்தம்மை ஆளுடையாளின் திருப்புரு
வத்திற்குள் பொருத்தமாக, வானவில் வானுலாவியது. எம்
பிராட்டியில் நிறைந்திருக்கும் நம்பிரான் அன்பர்களுக்கு
அள்ளிச் சொரியும் தெள்ளமுது நிகர்த்ததே, மழை அமிழ்த
மும் பொழியும் என்பது நம்பிக்கை. இறைவியின் காட்சி
கிழக்காணும் திருப்பாசரத்தில் மாட்சி பெறுகின்றது.

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்துடையாள்
என்னத் திகழ்ந்துஎம்மை ஆளுடையாள் இட்டுடையின்
மின்னிப் பொலிந்துஎம் பிராட்டி திருவடிமேல்
பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்பிருவம்
என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
தன்னிற் பிரிவினா எம்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவன்தமக்கு முன்கரக்கும் இன்னருளே
என்னப் பொழியாய் மழைஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

பார்க்கும் இடமெல்லாம் நீங்கமற நிறைகின்ற இறையை
இயற்கை வயப்படுத்தி, திருவெம்பாவைத் தருவாக உருவாக்
கிய திருவாதவூரின் அருட்திறன்தான் என்னே!

திருவெம்பாவையுள் நுழைவோம்

பாவை நோன்பு பழைய மான்பு. ஆண்டாள் அருளிய
திருப்பாவையும், திருமால் குறித்து நோற்ற பாவை நோன்பே.
பாவை என்ற சொல்லிற்கு, "கண்ணின் பாவை" 'பதுமை
"சித்திரம்" "நோன்பு" என்ற கருத்துக்களைப் பொருத்த
மாகக் கொள்ளலாம். மன்னால் பிடித்த பாவையைப் பெண்
தெய்வமாக, சக்தியாக, கன்னியர் பண்டுதொட்டுப்பரவினர்.
தேவியின் கடைக்கண் நோக்கால் திருவருள் சுரக்கவும்,
மழைவளம் பரக்கவும், நல்ல கணவர் சிறக்கவும், பாவை
நோன்பு மேற்கொள்ளப் பெற்றது.

"திருவெம்பாவை" என்ற சொல் திரு+எம்+பாவை
எனப் பிரித்த, 'திரு' தெய்வத் தன்மையையும் 'எம்' உயிர்
உண்மையையும், 'பாவை' சக்தி வழிபாட்டிற்குப் பக்தி வழி
காட்டும் பதுமையையும் சுட்டும். எனவே, திருவெம்பாவை
தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த உயிர் உண்மை தோய்ந்த
சக்தியைப் பக்திசெய்யும் நோன்பைக் குறிக்கும்.

இத்தகைய தத்துவம் ததும்பும் திருத்தொடரை. இடையறாது இதயத்தில் இருத்தும் பொருட்டு ஒவ்வொரு செய்யுள் ஈற்றிலும் “ஏலோரெம்பாவாய்” என்று சாற்றினார். இதில் “ஏல், ஓர்” என்ற சொற்களை அசை என்று இசைப்பாரும் உள்ளர். எனினும், “ஏல்” எனின் ஏற்றுக்கொள், “ஓர்” எனில் “ஆராய்க” என்ற பொருளை வருவித்தல் பொருத்தமன்றோ! “பாவாய்” என்ற பதம், பாவை நோன்பு நோற்ற கன்னியரை உன்வி, விளித்ததை உணர்த்தும்.

திருவெம்பாவை இருபது அருட்பாக்களைக் கொண்டது. உலகியற்றியான், அலகிலா வினையாட்டுடையான், நிலவுலா விய நீர்மலி வேணியனை, பிறப்பும் இறப்பும்பெய் பெய் மானை, “ஆதியும் அந்தமுமில்லா அரும்பெரும் சோதியை” வந்தித்து, முதற் செய்யுள் உய்யும்வகை உணர்த்துவதைச் சிந்திப்போமாக. இத்திருப்பாட்டின் முதல் எட்டுப் பாட்டுகளும், வைகறைப் பொழுதில் கன்னிப் பெண்கள் ஒருவரை ஒருவர் துயில் எழுப்பும் விழுமிய பொருளை அருளுகின்றன. துயில் கொண்டவர் தொழிற்படுவதற்காக எழுப்பியது, பிரபஞ்ச வாழ்வில் ஆழ்ந்து அலையும் ஆன்மாவை, தில்லைக் கூத்தனின் எல்லையில்லாப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெறத் தட்டியெழுப்பிய சித்தாந்தப் பொருள் நுட்பத்தை அருட்திட்டத்துடன் விளக்குகின்றது.

ஒன்பதாம் செய்யுளில், “உன்னடியார் தான் பணியோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம், அன்னவரே எம்கணவராவார்” என்று ஆண்டவன் தொண்டரையே, கன்னியர் தாம் கணவராகப் பெறும் பேறு பேசப்பெறுகின்றது. பத்தாம் பாசுரத்தில் கோயிற் பணிப் பெண்களைக் கண்டு, இறைவனின் இயல்பைக் கன்னியர் வினவுகின்றனர். ஒன்பதாம் பாட்டுப் பெருமானின் அருவத்தையும், பத்தாவது அருவுருவத்தையும், பதினேராவது உருவத்தையும் குறிப்பன.

பன்னிரண்டாவது பாசுரத்தில் “கூத்தன் இவ்வானும் குவலயமும் எல்லோமும் காத்தும் படைத்தும் கரந்தும்

வினையாடி” என்று கூத்தபிரானின் முத்தொழில் திறன் தீட்டப் பெறுகின்றது. பதினமூன்றாம் பதிகம் அம்மை அப்பனின் செம்மையைச் செப்புகின்றது. எட்டாம் செய்யுள் முதல் பதினாறு வரையுள்ள செம்பொருளை, இதற்கு முன்னர் காணும் “இயற்கையில் இயைந்த இறை” என்ற ஆய்வுக் கட்டுரையில் ஆய்ந்து அறிக.

“அங்கண் அரசை அடியோங்கட்கு ஆரமுதை, நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழ” வேண்டி, பாடி, நீராடுவதைப் பதினேழாம் பதிகமும், அண்ணாமலையான் அடிபாடி ஆடுவதைப் பதினெட்டாம் பாசரமும், “எங்கை உனக்கல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க” என்று அன்பர் பணி செய்ய ஆளாக்கி விடும் விண்ணப்பத்தைப் பத்தொன்பதாம் பாட்டும், காட்டுகின்றன.

இறுதி இருபதாம் திருப்பாவில், ஆதியும் அந்தமுமான தோற்றம், நிலை, இறுதி, மறைப்பு, அருள் ஆகிய ஐந்தொழிலும் தில்லைக் கூத்தனின் எல்லையிலாத் திருவருட் செயலென அருளப்பெறுகின்றது. மார்கழி நீராட்டு “போற்றியாம் மார்கழி நீராடே லோரெம்பாவாய்” என்று, “பூங்கழல் போற்றி” திருவெம்பாவை அரும்பொருள் உறுதியாக இறுதிபெறுகின்றது.

“போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்.”

“ஊழிமலி திருவாத வூரர்திருத் தாள் போற்றி.”

— உமாபதி சிவாச்சாரியார்.

ஓம்
திருச்சிற்றம்பலம்
மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய

திருவெம்பாவை

மூலம், பொருள், அரும்பத உரை, ஆய்வுரை

மூலம்

1. மாதேவன் வாழ்த்தொலி கேட்டும்
மாதுஎழாதுது ஏனோ?

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வार्கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்து ஒலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டுஇங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னை என்னை
ஈதேஎந் தோழி பரிசுஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

குறிப்பு:- இருபது திருப்பாட்டின் இறுதியில் வரும் "எலோர்
எம்பாவாய்" என்ற முடிவு, பாவைப் பாட்டின்
இலக்கணமாய், பெண்களை விளித்து அழைத்தாகக்
கொள்ளவேண்டும். "ஏல்" என்ற பதம் "ஏற்றுக்
கொள்" என்றும் "ஓர்" என்பது "ஆராய்க்"
என்றும் பொருள்படும். "எம்பாவாய்" என்பது
"எம் பதுமைபோன்ற பெண்ணே" என்ற கருத்
தைத் தரும்.

பொருள்

ஓளி பொருந்திய விசாலமான கண் களைக் கொண்ட
பெண்ணே! தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாத ஆரிய பெரிய

இயல்பு, ஒளி வடிவம் அமைந்த இறைவனை நாங்கள் புகழ்ந்து பாடக் கேட்டபின்னரும் தூங்குகின்றாயோ? உனது காதுகள் செவிடோ? சிவபெருமானின் திருவடிகளை வாழ்த்திய ஒளி, வீதி இறுதி சென்று கேட்டவுடனே, விம்மி விம்மி அழுது, தன்னையே மறந்து, பூக்கள் பரம்பிய படுக்கையிலிருந்தும் புரண்டு, உதவற்றவளாய்க் கிடந்தாள். எம் தோழியே! இதுதானே உனது இயல்பு. இச்செயல் வியத்தற்குரியது.

அரும்பத உரை

வாள் - ஒளி; தடம் - அகலமான; வளருதியோ - தூங்குகின்றாயோ; வன்செவி - செவிடு; வார்க்கழல்கள் - வீரக் கழல்சளணிந்த திருவடிகள்; போது - மலர்; ஆர் - நிறைந்த; அமனி - படுக்கை; பரிசு - தன்மை.

ஆய்வுரை

மார்கழி மாதத்தில் மலரும் திருவாதிரைத் திருநாளே இறுதியாகக் கொண்டு, முன்னுள்ள பத்து நாட்களிலும் பாவை நோன்பு நிகழும். இந்நோன்பை மேற்கொள்ளும் கன்னியர் நீராடச் செல்ல, அதிகாலையில் துயிலெழுந்து, வீடு வீடாகச் சென்று, தம் தோழியரைத் துயில் எழுப்பும் காட்சி இத்திருப்பாட்டின் மாட்சியாக வருணிக்கப்பெறுகின்றது.

மானாட வாழ்வின் வித்தாய், குறிக்கோளாய்ச் செறிவது "முத்தி". இதை, ஆண்டவனை அணுகி அழுது அழுது அடைய வேண்டும். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஒதுவார் தமை நன்னெறிக்கு உய்ப்பவள் உமையவள். இதை வலியுறுத்தவே, இச்செய்யுள் தொடக்கத்திலேயே "ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் சோதி" என்று எடுத்தாளப்பெற்றது. ஆக்கி அழித்துலகை நீக்கி மறைத்து அருளும் அம்பலவாணனை, "போக்கும் வரவும் இலாப் புண்ணியன்" என்று திருவாசகம் அருள்வாசகமாய்த் தருகின்றது. "ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு" என்று தமிழ் மறை உரை செய்கின்றது.

உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதுதற்கு அரியவன் "அரும் பெரும் சோதி" உருவினனாக, மேலுள்ள பாட்டு தீட்டுகின்

றது. "ஓளிவளர் விளக்கே" என்று திருவிசைப்பா இசைக்கின்றது. இவ்வடிவினை இணங்கவைக்கும், வணங்கும் சாதனம் பாட்டே. "அருச்சினை பாட்டேயாகும்" என்று ஆலய வழிபாட்டைச் சேலமாக்கித் திகழவைப்பது, தொண்டர்சீர் பரவும் வண்டமிழ்க் காப்பியமான அரிய பெரியபுராணம், "பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்" என்று சுந்தர் அநுபூதி வந்தனை செய்கின்றது. இதனாலேயே "அரும் பெரும் சோதியை யாம்பாட" என்று கன்னியர் உன்னிப்பாய் உரைக்கின்றனர்.

துயில் எழுப்பியும் கௌது தூங்கும் கன்னி, பிரபஞ்ச வாழ்வில் அமிழ்ந்தி அல்லலுறுகையில், உய்யும் வழி உணர்த்தப்பெற்றும், ஆணவப் பிணைப்பால் உணராத ஆன்மாவுக்கு சித்தாந்தம் தரும் உவமான உட்பொருள். இது ஆன்மாவின் கேவல நிலையை உணர்த்திற்று.

மூலம்

2. தேவர் வந்திக்க, சேவடி தந்திடும் சிவனுக்கு நாம் அன்பரே.

பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாய் இராப்பகல்நாம்
 பேசும் போது எப்போது இப்போது ஆர் அமளிக்கே
 தேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையிர்
 சீசீ இவையும் சிலவோ வினையாடி
 ஏசமிடம் ஈதோ விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்கு
 கூசும் மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும்
 தேசன் சிலவோகன் தில்லைச்சிற்றம் பலத்தூள்
 ஈசனாக்கு அன்பார்யாம் ஆர்ஏக்ஓர் எம்பாவாய்.

பொருள்

சிறந்த ஆபரணங்கள் அணிந்த பெண்ணே! இரவிலும் பகலிலும் நாம் பேசும்போது என் அன்பு, ஒளி மயமானவ

னுக்கு என்று சொல்லுவாய். இப்போது. இந்த மலர்னி
றைந்த படுக்கைக்கு அன்பு வைத்தாயோ? (அங்கு படுத்திருந்த
பெண் கூறுகின்றாள்.) அழகான ஆபரணங்களை அணிந்த
தோழியரே! இவ்வாறான பழிச் சொற்களைக் கூறலாமோ?
வினையாட்டாகப் பழிக்கும் இடம் இதுவல்லவே. (இதற்குப்
பதிலாக வந்த பெண்கள் கூறுகின்றார்கள்) தேவர்கள் வணங்
கக் கொடுத்தருள நானும் திருவடிகளை, எமக்குத் தந்தருள
வந்திடும் ஞானகுரு சிவலோகநாதன், சிதம்பரத்துள் நடனம்
இடும் இறைவனுக்கு, நாம் எவ்வோரும் அன்பு செலுத்தத்
தகுதியுள்ளவர்களா என்று ஆராய்வோம்.

அரும்பத உரை

நேர் - சிறந்த; இழை - ஆபரணம்; கூகம் - நானும்; தேசன்
ஒளியானவன்; ஞானகுரு.

ஆய்வுரை

“பாசம் பரஞ் சோதிக்கு என்பாய்” என்பதில் “என்
பாய்” என்ற சொல் “என்று சொல்வாய்” என்றே
சாதாரணமாய்ப் பொருள் கொள்ளப்பெறுகின்றது. இதை
“எழும்பாய்” என்று பொருள்கொண்டு, “என்பாய் பேசும்
போது எப்போது” அதாவது, “என்பாய்” என்பதற்கு
“அன்பாய்” என்ற பொருளும் கொள்ளலாம்.

“அன்பிலார் எவ்வாம் தமக்குரியர் அன்புடையர்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு” என்ற திருக்குறளில்
“என்பும்” என்பது அன்பைக் குறிப்பது. இதேபோன்று,
பாட்டுத் தொடக்கத்திலுள்ள “என்பாய்” என்பது
“அன்பை”க் குறிக்கலாம்.

இத்தகைய அன்பை இடையரது சொரியவேண்டும்.
இதனையே “இராப்பகல் நாம் பேசும்போது எப்போது?”
என்று இரண்டாம் வரி குறிக்கின்றது. அன்பு முன்னிற்கும்
தன்மைபையும் அது செயற்படும் முறையினையும் கீழ்க்காணும்
திருமந்திரத்தில் காணலாம்.

சசன் அறியும் இராப் பகலுத் தன்னைப்
பாசத்துள் வைத்துப் பரிவுசெய் வார்களைத்
தேசத் தறிந்து செயலற் றிருந்திடில்
சசன்வந் தெம்மிடை சுட்டி தின்றுனே.

“விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக் கூகம் மலர்ப்பாதம் தத்த
குளும் சேவகன்” என்ற தொடரில், தேவர்கள் வணங்குவ
தற்கு இறைவன் திருவடி தருவதற்குக் கூச்சப்படுகின்றான்
என்ற பொருள் விளங்குகின்றது. தம் வாழ்வின் நலன்கருதியே
தேவர்கள் தொழுவதை, “வாழ்த்துவதும் வாளவர்கள் தாம்
வாழ்வான், மனம் தின்பால் தாழ்த்துவதும், தாமயர்ந்து
தம்மையெல்லாம் தொழவேண்டி” எனும் அப்பர் அருளிவ
லரிகள், தேவரின் சுயநல வாழ்வையும் இறைவன் அதை விரும்
பான் என்ற உண்மையையும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

மூலம்

3. புன்னெறி செல்வோருக்கு நன்னெறி காட்டும்
நாயகன்.

முத்துஅன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந்து எதிரெழுந்துள்ள
அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன்என்று அன்னறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
பத்துடையீர்! சசன் யழஅடியீர்! பாங்குடையீர்!
புத்தடியோம் புன்மைதீர்த்து ஆட்கொண்டால் பொல்லாதோ
எத்தோதின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ
சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை
இத்தனையும் வேண்டும் எமக்குஏல்லிர் எம்பாவாய்.

பொருள்

முத்துப் போன்ற வெண்மையான பற்களை உடையவனே!
தூக்கத்திலிருந்து முன்னர் எழுந்து, எங்களைச் சந்தித்து,
எனது தந்தை, இன்பவடிவானவன், அழியாதவன் என்று
வாயுறி இனிமையாகப் பேசுவாய். எழுந்து உனது வாயில்

கதவுகளைத் திறப்பாயாக! பேரன்புடையீர்! இறைவனின் பழைய அடியவரே! பன்புடையீர்! புதிய அடிமைகளாம் எமது குற்றத்தை நீக்கி ஆட்கொண்டால், தீங்காகுமோ? (எழுப்ப வந்த கன்னியர் கூறுவது) உன் அன்பு எம்மட்டோ? தூய மனமுடையவர்கள் நம் சிவனைப் பாடமாட்டார்கள்னோ? இத்தனையும் எமக்கு வேண்டும்.

அரும்பத உரை

அத்தன் - தந்தை; அள்ளாழி - வாயூழி; பத்து - பேரன்பு; சித்தம் - மனம்

ஆய்வுரை

“அத்தன், ஆனந்தன், அமுதன்,” என்று இறைவனை வணங்கியது, அவனின் மூன்று இயல்புகளை எடுத்துக் காட்டும். “அத்தன்” என்பது தந்தையையும், “ஆனந்தன்” என்பது இன்பத்தைத் தரும் தலைவனையும் “அமுதன்” என்பது “ஆரா அமுதே” என்று வாதலூர் ஒதி அழைத்த அழியாத தன்மை வாய்ந்த ஈசனையும் சுட்டும். எனவே, கன்னியர் இறைவனைத் தமது தந்தையாயும், தலைவராயும், ஈசனாயும் பாவனை செய்கின்றார்கள். இச்சைவ சித்தாந் தருட்பத்தை, “எந்தை, ஈசன், எம்பெருமான்” என்று திருஞானசம்பந்தர் பாடிய பெருஞானத் தேவாரத்திலும், “என்னப்பன் எம்பிரான் எல்லார்க்கும் தான் ஈசன்” என்று வாதலூர் ஆதாரம் காட்டும் திருவாசகத்திலும் காணலாம்.

ஒரு கன்னியர் இன்னுமொருவரை, “பத்துடையீர்” என்று அழைக்கின்றார். “பத்து” என்ற பதம், மேலே விளக்கியபடி பேரன்பை மாத்திரமன்றி, அடியவர்களின் பத்துச் செயல்களையும் காட்டும். “பத்துகொலாம் அடியார் செய்கைதானே” என்ற அப்பர் செய்யிய திருவாக்கு, இதற்கு ஆதாரம். இப்பத்துச் செயல்களாவன; (1) திருநீறும் உருத்திராக்கமும் அணிதல் (2) குரு வழிபாடு செய்தல் (3) சிவபிரானைப் பாடுதல் (4) திருநாமங்களை உச்சரித்தல்

(5) சிவபெருமானை வழிபடுதல் (6) தருமங்களைச் செய்தல் (7) சிவபெருமான் சரிதம் கேட்டல் (8) ஆலயத்தைப் பாதுகாத்தல் (9) அடியார் இடத்தில் உண்ணுதல் (10) அடியவருக்கு அடியவராய் இருத்தல். இப்பத்தும் "பண்புடையர்", என்று செய்யுளில் கூறப்படுகின்றன.

இறைபுகழ் பாடும் நிறைகுணமுடைய கன்னியர் "சித்தம் அழகியார்" என அழைக்கப் பெறுகின்றனர். அடியார் நடுவிலிருக்கும் அருளைப் பெற, உள்ளம் தூய்மை பெறவேண்டும். "உள்ளத்தால் உயர்வு" என்பது வள்ளுவன் வாக்கு. "கல்வி அழகே அழகு" என்று நாலடியார்ரில் "அழகு" உயர்வு என்ற அதே பொருளைத் தருகின்றது. "அழகலாதன செயல்" என ஒளவையார், செயலில் ஒழுக்க உயர்வு அமைவதை "அழகு" என்று கூறினர். "சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்" என்று சித்தத்திற்கு அழகு அமைவது, அதனைச் சிவன்பால் வைத்தலாலே எனத் திருத்தொண்டத்தொகை வகுத்துக் காட்டுகின்றது.

மூலம்

4. கண்ணுக்கினியாணப் பாடிக் கசிந்துருகப் பெண்ணே, நீ வருக!

ஒளிநித் திவநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லோரும் வந்தாரோ
எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக்கு ஒருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக்கு இனியாணப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
உள்ளெனக்கு நின்றுருக யாமாட்டோம் நீயேவந்து
எண்ணிக் குறையில் துயில்ஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

பொருள்

ஒளிபொருந்திய முத்தினைப் போன்ற பற்களையுடைய பெண்ணே! இன்னும் விடியவில்லையோ? (இங்ஙனம் எழுப்பி

யவர்கள் சொல்ல, எழுப்பப்பட்டவள் படுத்தபடியே சொல்லுகின்றாள்) அழகிய கிளியை ஒத்து இனிமையாகப் பேசும் பெண்கள் எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களா? (எழுப்ப வந்தவர் கூறுவது) எண்ணிப் பார்த்து உள்ளபடியே கணக்கைச் சொல்லுகின்றோம். அதுவரையில் நித்திரை செய்து விண்ணேரம் போக்காதே. தேவர்களுடன் ஒப்பிட முடியாத அழித்தமானவனும், வேதத்தில் சிறந்த பொருளானவனும் கண்ணுக்கு இனிமை தருபவனுமாகிய சிவபிரானைப் பாடி உள்ளம் கசிந்து உருகுவாயாக! நாங்கள் கன்னியர் தொகையைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லமாட்டோம். நீயே எழுந்துவந்து தொகையை எண்ணிக் குறைந்தால், மீண்டும் துயில்வாயாக!

அரும்பத உரை

ஒள் - ஒளிபொருந்திய; நித்திலம் - முத்து; மருந்து - அமிழ்தம்; விழு - சிறந்த.

ஆய்வுரை

இப்பாட்டில், உளநூல் தத்துவம் நிலவுகின்றது. எவரையும் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பினால், உடனே எழுந்திருக்காது தட்டிக்கழிப்பது மக்களில் ஒட்டியுள்ளது. முந்திய பாட்டில், துயில் எழுப்பப் பெறுவோர் எழும்ப விரும்பாது, ஒரு நொண்டிச் சாக்குக் கண்ட போக்கு, உளவியலும் இலக்கியச் சுவையும் கலந்திருப்பதை, இத்திருப்பாட்டில், கீழே காண்க.

“வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லோரும் வந்தாரோ எண்ணிகொடு உள்ளவாறு சொல்லுகோம் அவ்வளவும் கண்ணைத் துயின்று அவமே காலத்தைப் போக்காதே.”

அடுத்த தொடரில் இறைவன் இயல்புகள் இயம்பப் பெறுகின்றன. இச்செய்யுளில், “பொருள்” என்பது மெய்ப்பொருளைக் குறித்து, உலகியல் உண்மைகளைக் கடந்து, மெய்ப்பொருளை அறிதல் மட்டுமின்றி, உணர்தலை உணர்த்துவதே இப்பாட்டில், “பொருள்” எனப்பெற்றது. இம்மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து உய்யும்வகை எய்தியவருக்கே புண்ணியன் கண்ணுக்கினியராய் எண்ணத் தகுந்தவன். “கண்” என்பது புறக்கண்ணைக் குறிக்காது, அகக் கண்ணையே சுட்டும்.

பேரின்பம் பெற, அகக்கண்ணே இன்றியமையாதது என்பதைத் திருமூலர் கீழ் வருவிக்கின்றார்.

“முகத்தில் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்காள்
அகத்தில் கண்கொண்டு காண்பதே ஆனந்தம்”

இவ்வாறான இறையை, நெக்கு நெக்கு உருகி வந்திடுகவேண்டிய சிந்தனை, முதல் திருப்பாட்டின் ஆய்வுரையில் உருப்பெற்றுள்ளது.

“மருந்து, வீழும்பொருள், இவியவன்” என்ற முறை வைப்பால், உயிர்களுக்கு இறைவன் அருளும் முத்தொழில் களும் உணர்த்தப் பெறுகின்றன. இதற்கு ஆதாரமாக, “தோற்றம் நிலை இறுதிப் பொருளாய் வந்த மருத்துவன்” என்று நாவுக்கரசர் நவின்றினார்.

மூலம்

5. சீலம் பாடி, சிவனை நாடி, ஒலமிடினும்
உணராதது எங்ஙனம்?

மால்அறியா நான்முகனும் காணு மலையினைநாம்
போலறிவோம் என்றுள்ள பொக்கங்களே பேசும்
பாலூறு தேன்வாய் படிநீ கடைதிறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்
கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனே என்று
ஒலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்
ஏலக் குழலி பரிசுஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

பொருள்

வாசனை ஊட்டப்பெற்ற கூந்தலையுடைய பெண்ணே! திருமால் அறியாத, பிரமன் காணாத மலைபோன்ற இறைவனை நாம் எல்லோரும் அறிவோம் என்று, பொய்யினையே சொல்லி பால், தேன் போன்று இனிக்கப் பேசுகின்ற வஞ்சகி! கதவைத் திறப்பாயாக! பூமியில் வாழும் மக்களும், தேவர்களும், மற்றையோரும் அறிதற்கு அரியவனது உருவத்தை

யும், எங்களை ஆண்டுகொண்டு அருளிச் செய்து, குற்றங்களைக் களையும் அருட்குணத்தையும் பாடி, சிவபெருமானே சிவபெருமானே என்று ஒலமிட்டாலும் உணரமாட்டாய்; தூயில் எழும்பமாட்டாய். உனது தன்மையை என்னென்று சொல்வது.

அரும்பத உரை

மால் - திருமால்; நான்முகன் - பிரமன்; பொக்கங்கள் - பொய்; படிநீ - வஞ்சகி; ஞாலம் - பூமி; கோதாட்டும் - குற்றங்களையும்; உணர் - உணருதல்; தூக்கத்தினின்றும் விழித்தல்; ஏலம் - வாசனை; குழலி - கூந்தலை உடையவன்

ஆய்வுரை

இறைவன் ஒளிமயமாய் வெளிவந்தும், திருமாலும் பிரமனும் செருக்கினால், முறையே மடியையும் அடியையும் உணரமுடியவில்லை என்ற உண்மை, இப்பாட்டுத் தொடக்கத்தில் நிலைநாட்டப் பெறுகின்றது. “அறியா” என்ற அநுமானம், “காண” என்ற காட்சி ஆகிய, அளவைகளாலும் இறைவன் அறியப்படாதவன் என்ற குறிப்பை அறிக.

“ஞாலம்” ஆகுபெயராய், பூமியிலுள்ள மக்களையும், “விண்” தேவர்களையும், “பிறவே” நரகர்களையும் குறித்தன. மண்ணில் பிறந்த மக்கள் புண்ணியம் பண்ணுவதால் தேவர்களாயும், பாவம் இயற்றலால் நரகராய் உழல்வதையும், “ஞாலமே, விண்ணே, பிறவே” என்ற படிமுறையான நடைமுறையால் நாம் அறியலாம்.

உயிர்களை ஆட்கொள்வதற்கு, உருவமில்லாத திருவுருவம் இறைவன் எடுக்கின்றான் என்ற சைவசமயக் கோட்பாட்டை, “கோலமும் நம்மை ஆட்கொண்டருளி” என்ற வரியால் அறியலாம். இதனால், திருவுருவ வழிபாடு அடிப்படை என்பது பெறப்படும். இங்கு, “ஆலயம் தொழுவது சாலயம் நன்று”, என்ற ஔவையாரின் குழவிக்கான மழலை வாக்கும், “நிலைபெறுமாறு எண்ணுகியேல், நெஞ்சே நீ வா

நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோவில் புக்கு" என்ற அப்பரில்
செப்பரிய வாசகமும் ஒப்பு நோக்கற்குரியன.

"சிவனே சிவனே என்று ஓலம் இடினும்" என்ற அடுக்
குத் தொடர், அவசரமான அபயக்குரலை அறிவிக்கின்றது.
"உணராய் உணராய் காண்" என்ற தொடரில் வரும்
மோனை அணி, ஓசை நயத்திற்காக அமைந்ததன்று. இதில்
வரும் முத்திய சொல், "உணராய்" அறியமாட்டாய் என
பதையும், உறக்கத்தின்குந்து ஏழும்பமாட்டாய் என்பதையு
யும் எடுத்துக்காட்டும்.

மூலம்

6. தாமே ஆட்கொள்ளும் திருவடி தொழ
நாமே எழவேண்டும்

மாளேநீ நெண்ணை நானே வந்துங்களை

நானே எழுப்புவன் என்றலும் நானாமே

போன திசைபகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றே

வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்

தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்

வான்வாரி கழல்பாடி வந்தோர்க்குள் வாய்திறவாய்

ஊனே உருகாய் உனக்கே உறும்எமக்கும்

ஏனோர்க்கும் தம்கோனைப் பாடுஏல்ஓர் எம்பாலாய்.

பொருள்

மான் போன்றவனே! நீ நேற்று, உங்களை நானே
நானே வந்து துயில் எழுப்புவேன் என்று கூறியும், வெட்கப்
படாமல், நீ சொன்ன சொற்களைக் கைவிட்டு, அச்சொற்
கள் காற்றில் பறக்கவிடப் பெற்றதால், அவை சென்ற திக்கு
எது என்பதைச் சொல்வாய். இன்னும் விடியவில்லையோ?
விண்ணவரும், மண்ணவரும், மற்றவரும், அறியமுடியாத
பெருமான், தானே திருவுருவம் தாங்கி இப்பூமிக்கு வந்து,
எமக்கு அன்புகாட்டி ஆட்கொள்ளும் பெருமைக்குரிய நீண்ட

திருவடிகளைப் பாடி, வந்த எங்களுக்கு உன் வாயைத் திறக்க மாட்டாயா? உடல் உருகுகின்றாயில்லை. உனக்கே இந்நிலை பொருந்தும். எங்களுக்கும் மற்றோருக்கும் தலைவனும் சிவ பெருமானைப் பாடுவாயாக!

அரும்பத உரை

நென்னல் - நேற்று; புலர்தல் - விடிதல்; தலைவரித்து - அன்பு காட்டி; வான்வாரர் கழல் - பெருமைக்குரிய; நீண்ட திருவடிகள்; கோன் - தலைவன்.

ஆய்வுரை

“போன திசை பகராய்” என்பது, நீ சொன்ன சொல் தவறிவிட்டமைக்கான காரணத்தை எடுத்து உரை, என்ற பொருள் தருகின்றது.

“வானே, நிலனே, பிறவே” என்ற சொற்றொடர், மூவிடங்களை ஆகுபெயராகக் குறிக்கும். இவற்றின் வைப்பு முறையை நோக்குக. முதலில், வானைக் குறித்தது. உலகம் இன்பமாய் வாழ, வானவரை வாழ்த்த வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. முன்னராக, “வானே” என்று விளித்தது, இறைவன் அங்கிருந்து மழைபோன்ற கருணையைப் பொழிந்து என்ற உட்பொருளை, “வானின்னு உலகம் வழங்கி வருதலால்” என்ற பொய்யாமொழி மூலம், உய்த்து உணரலாம். சிவபுரத்திலிருந்து வான் வழி வந்தே, நிலத்தில் உயிர்களை உமைபங்கள் உயனிக்கின்றான் என்பதால், அடுத்து வைப்புமுறையாக “நிலனே” என மண்ணிலுள்ளோரை எண்ண வைத்தனர். வான், நிலன் என்ற ஒழுங்காக, “வானுலகும் மண்ணுலகும் வாழ” என்ற விநாயகர் தோத்திரச் சொற்றொடர் வலியுறுத்துகின்றது.

வானோராலும், நிலத்துளாராலும், பிறராலும் அறிவ மாட்டாதவன் என்பதைக் குறிக்கவே “அறிவரியான்” என்றார். எனினும், எண்ணுவார் தெஞ்சில் நண்ணுவான்

சான். இவர்களைப் "பால் நினைந்துட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து" தானே நினைந்து ஆட்கொள்கின்றான் ஆண்டவன் என்பதை, "தானே வந்து எம்மைத் தலையளித்து ஆட்கொண்டருளும்" என்ற வரி விரிவாக்கின்றது. இவ்விரண்டு கருத்துகளையும் ஒரே செய்யுளில் சிழ்க்கண்டபடி பொருத்தித் தருவித்தனர் திருமுலர்.

தீயினும் வெய்யன் புனலினும் தண்ணியன்
ஆயினும் சான் அருளறிவார் இல்லை;
சேயினும் நல்வன், அணியன், நலிலன்பர்க்குத்
தாயினும் நலிலன் தாழ்சடையோனே.

மேலுள்ளவாறு இறைவனை அறியவும், தானே வந்து தலையளித்து ஆட்கொள்ளவும். "வான்வார் கழல் பாடி சிவன் தானே வாழ்த்தியும், ஊனே உருக" உள்ளத்தை அவன்பால் ஆழ்த்தியும், எம்மைத் தாழ்த்தவேண்டும்.

மூலம்

7, சிவ சின்னங்கள் கேட்டுத் தவ
எண்ணங்கள் நண்ணின.

அன்னே இவையும் சிவவோ பலஆமரர்
உன்னற்கு அரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
தென்னுள் னுமுன்னம் தீசேர் மெழுகுஒப்பாய்
என்னுளை என்அரையன் இன்அமுது என்றெல்லோமும்
சொன்னோம் கேள் வெவ்வேறாய் இன்னம் துயிலுதியோ
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வானா கிடத்தியால்
என்னே துயிலின் பரிசுஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

பொருள்

தாயானவளே! துயில் எழுப்புவதும் எங்கள் கடமைக
ளுள் சிவவோ? தேவர்களும், நினைத்தற்கு அரியவனும்,
ஒப்பற்றவனும் மிகுந்த புகழுடையவனுமாகிய சிவபெருமான்

வின் அடையாளங்களைக் கேட்ப, "சிவா" என்று சொல்லிக் கொண்டே உனது வாயைத் திறப்பாய். "தென்னவனே" (சிவபெருமானே) என்று கூறி முடிப்பதற்குள், நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல் உருகுவாய். எனது தந்தை, அரசன், இனிமையான அமிழ்தம் என்று எவ்வோரும், தனித்தனியாகவும் சொன்னோம், கேட்பாயாக! இவ்வளவும் சொல்லக் கேட்கும் நித்திரை செய்கின்றாயோ? வலிமையான நெஞ்சை உடைய அறிவினிகள் போல, வினாக அசைவின்றி உறங்குகின்றன. ஆதலின், உனது உறக்கத்தை என்னென்று சொல்ல முடியாது.

அரும்பத உரை

அமரர் - தேவர், உன்னற்கு - நீளைத்தற்கு, ஒருவன் - ஒப்பற்றவன், இரும் - பெரிய; தென்னு - தென்னவன்; (சிவ பிரான்) ஆகை - தந்தை; அரைபன் - அரசன்; வானா - சும்மா

ஆய்வுரை

இப்பாசுரத் தொடக்கத்திலே இறைவனின் மூன்று இயல்புகள் கூறப்பெறுகின்றன. பராபரன், விண்ணிலும் உள்ளவன். ஆனால், அவன் தேவர்களின் நிலைப்புக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்ற முதல் இயல்பை "பல அமரர் உன்னற்கரியான்" என்று இப்பாட்டுச் செய்புகின்றது. இதையே, மணிவாசகர் சிவபுராணத்திற், நாதன் 'விண்ணிறைந்தவன்' என்று அருளி, ஆனால் அவன் எண்ணத்திற்கு அப்பாற்பட்டவன் என்பதை "விண்ணிறைந்து, எண்ணிறந்து எல்லையிலாதானே" என்ற சொற்றொடரால் உற்றது உரைவைத்தனர். இரண்டாவது இயல்பை, "ஒருவன்" என்று இத்திருவெம்பாவையை பாட்டுக் காட்டுகின்றது. இக்கருத்திற்குப் பொருத்தமாக, "ஒருவனும் உலகேத்த நின்ற நானோ, ஓர் உருவே மூலருமான நானோ" என நாவுக்கரசர் பாவில் தந்தனர். மூன்றாவது இயல்பு, பெருமை மிக்க பெம்மான் என்பதை "இருஞ்சீரான்" என்ற பதங்கள், மேலுள்ள செய்யுளில் காட்டுகின்றன. இப்பெரு மூலத்தைத் திருமூவர், "ஆர் அறிவார்.

எங்கள் அண்ணல் பெருமையை, “யார் அறிவார் அந்த அக
மும் நீளமும்” என்ற வரிகளில் சொரிந்தனர். இம்மூன்று
இயல்புகளைத் தொடர்ந்து, என் தந்தை, என் அரசன், இனிய
அமிழ்தன்” என்று சிவனுக்கு உவப்பான திருப்பெயர்கள்,
“என்னனை, என்னரையன், இன்னமுதன்” என்று இப்பாட்
டில் தரப்பெறுகின்றன.

இவ்வியல்புகளையும், திருப்பெயர்களையும் உருவில் வரு
ணித்துள்ள பெருமானின் சின்னங்கள் கேட்டு, சிவனென்ற
திருநாமம் செப்பி, முன்னர் மெழுகாய் உருகிய அருட்
காட்சி வருணிக்கப் பெற்றுள்ளது. மெழுகொப்ப ஒரு பெண்
உருகியதே, “தீசேர் மெழுகொப்பாய்” என்று இச்செய்யுள்
எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனம், உள்ளம் உருகி அன்பு
வெள்ளம் அனை கடந்தாலே, பேரின்பப் பேற்றைப் பெற
லாம். இந்நிலையில் தலைப்பட்டு, இப்போது தூக்கத்தில்
ஆழ்ந்து, இறையை மறந்த ஒருத்தி, “வன்னெஞ்சல் பேதை
யர்போல் வானா கிடத்தி” என்று, பாட்டின் கடைசியில்
காட்டப்பெறுகின்றாள். நஞ்சுண்டானை நெஞ்சில் நினைக்கும்
உள்ளத்தை உதவுமாறு கெஞ்சி, “நெஞ்சக் கனகல்லு
நெகிழ்த்துருக்” என்று பாடிக் கந்தனை வந்தித்தனர் கருனை
மிகு அருணகிரியார்.

மூலம்

8. மீன வைக்கும் ஏழை பங்களனை வாழ்த்த
வாரீர்!

கொழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகுளங்கும்
ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்கு எங்கும்
கேழில் பரம்சோதி கேழில் பரம்கருணை
கேழில் விழுப்பொருள்கள பாடினோம் கேட்டியோ
வாழி சதென்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்
ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாரோ
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
ஏழைபங் காளையே பாடுஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

பொருள்

சேவல் கூவவும், எவ்விடத்திலும் சிறிய பறவைகள் ஒளிக் கவும், பாட்டுடன் வெண்சங்கு முழங்கவும், ஒப்பற்ற ஒளி வடிவினனும், நிகரற்ற கருணை உருவினனுமான இறைவ னின் ஈடில்லாத மேலான திருப்புகழைப் பாடினோம், கேட் கவில்லையோ? இது அதிசயத்திற்குரிய தூக்கம். வாயைத்தி றந்து பேசுகின்றாயில்லை. வாழ்வாயாக! பேரருட்கடலாகிய சிவபிரானிடம் அன்பு செலுத்தும் வகை இதுதானோ? ஆதி முதல்வனாய் விளங்கும் தனிப்பெரும் பெம்மானை, உமை யைப் பாகத்தில் அமைத்தவனைப் பாடுவாயாக!

அரும்பத உரை

சிலம்ப - ஒளிப்ப; குருகு - சிறு பறவைகள்; ஏழில் - இசை; கேழில் - ஒப்பற்ற; விழுப்பொருள் - மேலான பொருள்; ஆழி யான் - ஆளும் இறைவன்; ஏழைப்பங்காளன் - உமையொரு பாகன்.

ஆய்வுரை

நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பியவர் நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர். தமிழும் இசையும் வடிவானவன் இறைவன். திருவெம்பாவையும் தமிழும் இசையும் கமழும் கருவூலம். இதனால், மேலுள்ள பாடலில் "பாடினோம்" என்று சிவனுக்கான அருச்சனை ஆற்றப்பெற்றது. இத்தெய்விக இசையை, "கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகெங்கும், ஏழில் இயம்ப இயம்பும் வெண் சங்கெங்கும்" மீட்டன. 'ஏழில்' என்பது ஏழு சுரங்களாலான இசையைக் குறிக்கும். மேலும், "ஏழில்" என்பது "எழில்" என்ற பதத்தின் நீட்டல் விகாரம் என்றும், "எழில்" எழுச்சியைக் குறிக்கும் "திருப் பள்ளி எழுச்சி" அருட்பாசுரத்தைப் பொருளாகக் கொள்ளும் என்பது அறிஞர் கூற்று.

ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் இயையும் இறைவனின் இயல்புகள், மேலுள்ள திருப்பாட்டில் அருளப்பெற்றுள்ளன.

அவையாவன:- ஒப்பற்ற ஒளிவடிவான, (1) “கேழில் பரஞ் சோதி;” தாயினும் நல்ல தயாபரனும் (2) “கேழில் பரங் கருணை; திருக்குறள் வருவிக்கும்” “இறைவன் பொருள் சேர் புகழ்” கொழிக்கும் (3) “கேழில் விழுப் பொருள்.”

துயில் கொள்ளும் தோழியை நோக்கி, அவள் ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாலும், அவள் நட்புத் துயில் எழுப்பிய ஏனையோருக்கு, அன்புடமையை நின்று நிலவச் செய்தது. ஆகவே, தோழியரின் இலட்சியமெல்லாம் இறைவனைப் பாடுதல் என்பதினாலேயே, “ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை, ஏழை பங்காளனையே பாடு” என்று அவர்கள் அவாவினர்

அழிவு காலத்திலும் அழியா வழிவந்த தனித்துவச் சிவனை, “ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவன்” ஏழை அல்லது பெண்ணும் உமையம்மையைப் பக்கத்தில் தக்கபடி வைத்து, மலபரிபாகம் நிலவ நின்றலால், “ஏழை பங்காளன்” என்றும் ஏத்தப் பெற்றான். இங்கு, சக்தி இன்றிச் சிவன் இல்லை என்ற “தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தரும் சக்தி, பின்னமிலான் எங்கள் பிரான்” என்ற திருவருட்பயன் தரும் சித்தாந்தத் தத்துவம் பிரசித்தமானது.

மூலம்

9 சிவப்பணி செய்வோரே கண்ணியரின் தவப்பணிக் கணவர்

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும்அப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றஉன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்கா
அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார் அவருகந்து [வோம்
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே எமக்குஎம்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையும்இலோம் ஏல்லூர் எம்பாவாய்.

பொருள்

முந்திய பழமையான பொருட்களுக்கு முற்பட்ட பழமைப் பொருளானவனே! பிந்திய புதிய பொருட்களுக்கும் மீண்டும் புதுமைத் தன்மையானவனே! உன்னைக்கடவுளாகப் பெற்ற உனது உண்மை அடியவர்களாகிய நாம் உன் தொண்டர் களினது பாதங்களை வணங்குவோம். அப்படியே அவர்க ளுக்கே உரிமையாவோம். இவ்விஷயப் படைத்தவரே எமக் குக் கணவராவார். அவர்கள் விரும்பிச் சொன்ன முறைப் படியே, அடிமையாக அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்வோம். மேற்கூறியபடி எமக்கு எங்கள் தலைவனாகிய நீ (இறைவன்) அருள் புரிந்தால், எமக்கு எந்தக்குறையும் இல்லை.

அரும்பத உரை

பேர்த்தும் - மீண்டும்; பெற்றியன் - தன்மையானவன்; பிரமன் - கடவுள்; பாங்கு - உரிமை; அன்னவர் - அப்படியானவர்; உகந்து - விரும்பி; தொழும்பு - அடிமை; கோன்-தலைவன்; நல்குதல் - கொடுத்தல்.

ஆய்வுரை

ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத ஆதிக்கு முன்பே பழம் பொருளாயும், அந்தத்திற்குப் பின்னர் புதுமைக்கு மீண்டும் புதிய பொருளாயும் இறைவன் இருப்பது இயற்கையே. அன்றியும், அவன் எண்ணுதற்கு எட்டா எழிலானவன். இந்த கைய இயல்புகள் மயமான இறைவனை, கன்னியர் வணங்கப் புண்ணியம் செய்ததாகக் கருதுவர். ஆதலால், இறைவனைப் பிரானாகப் பெற்ற பாவையர், நாம் "சீரடியோம்" என ஆரவாரிக்கின்றனர்.

கன்னியர் வேண்டுவது, அடியார் தாள் பணியும் பேற்றையே. "அடியேன் அடியார் நடுவுளிக்கும் அருளைப் புரியாய்" என இறைவனை இரந்தவர் வாதலுரர். அன்பர் பணி செய்ய என்னை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால், இன்பநிலை தானே வந்தெய்தும் பராபரமே" என்று பராபரக் கண்ணி பரவு

கின்றது. இந்திலையை "உன்னடியார் தான் பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்", என்று உன்னியரின் பக்தியைத் திருவெம்பரவைப் பாடல் திருபிக்கின்றது. இப்பெண்களின் இல்லை இலட்சியம், சமயவாழ்வுடன் பின்னிப் பிணைந்தது என்பதை, அடியவரைச் சுட்டி, "அண்ணவரே எம் கணவர் ஆவார், அவருகன்று சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணி செய்வோம், இன்னவகையே எமக்கு எங்கோன் தங்குதியேல், என்ன குறைவும் இலோம்" என்று சிந்தை மகிழ்ந்து, பெருமிதம் கொள்ளின்றனர்.

மூலம்

10. இறைவன் உருவை எவரும் அறியார்.

பாதாளம் ஏழினும்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்

போதார் புனைமுடியும் எல்லைப் பொருள்முடிவே

வேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்

வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்

ஒத உலவா ஒருதோழன் தொண்டருளன்

கோதில் குவத்தரன் தன் கோயில் பிணுப்பின்புகான்

ஏதுஅவன்ஊர் ஏதுஅவன்பேர் ஆர்உற்றார் ஆர்அயலார்

ஏதுஅவனைப் பாடும் பரிசுஒல்லர் எம்பரலாய்.

பொருள்

சிவபெருமான் கோயிலிலுள்ள குற்றம் இல்லாத குலத்துப் பணிப் பெண்களே! கீழுலகங்கள் ஏழினும், கீழுள்ள சொல்லுதற்கு அரிய இறைவனது தாமரை போன்ற திருமுடிசளும், மலர் அணிந்து அவங்கரிக்கப்பெற்ற திருமுடியும், எல்லைப் பொருள்களின் முடிவே, உமாதேவியாரைத் தன் உடம்பில் ஒரு பக்கம் வைத்தவன். அவன், உருவம் ஒன்றாக உள்ளவன் அல்லன். விண்ணவரும் மண்ணவரும் வணங்கும் வேதத்திற்கு முதல்வன், சொற்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒப்பற்ற தோழன் அடியார் நடுவில் இருப்பவன், இறைவனின் ஊர் எல்விடம்,

பெயர் யாது? உறவினர் யார்? அயலவர் யார்? சிவயிரா
னைப் பாடும் தன்மை எது?

அரும்பத உரை

சொற்கழிவு - சொல்லுதற்கு அறியது; போது - மலர்;
பேதை - பெண், உமாதேவியானைக் குறிக்கின்றது; உலவா-
ஒப்பற்ற; ஒரு - தனிச்சிறப்பு; கோது - குற்றம்; பிணைப்பின்னை
- பெண்பின்னை; பரிசு - தன்மை.

ஆய்வுரை

இத்திருப்பாட்டில், கோதில் குவத்தரன்தன் கோயில்
பிணைப் பின்னைகாரன், எனக் கோயில் பெண்களை விரித்து,
அவர்களிடம் இறைவனின் உண்மை இயல்புகளைக் கள்விப்
பெண்கள் விசாரித்து அறிகின்றார்கள். "பாதானம் ஏழு"
என்று இங்கு குறிக்கப்பெறுவன:- அதலம், விதலம், சுதலம்,
தராதலம், இரசாதலம், மகாதலம், பாதானம் முதலியன.
"சொற்கழிவு பாதமலர்," என்பது சொற்களால் இறை
வனை வருணிக்க முடியாதது என்ற பொருள் தரும்.

"பாதானம் ஏழினும் கீழ்" தொடக்கம் இப்பாசரம்
இறுதிவரை இறைவனின் ஒப்பற்ற இயல்புகள் தரப் பெறு
கின்றன. இவற்றிற்கு மொத்த ஆதாரமாக, இவன் இறை
வன் என்று எழுதிக்காட்ட முடியாத பாட்டு ஒவியத்தை
கீழேகாணும் அருட்பா மூலம் கண்டு, உள்ளத்தில்
அவனின் உருவை வருணிக்கலாம்.

மைப்படிந்த கண்ணொளும் நானும் கச்சி

மயானத்தான் வாரசடையான் என்வீல் நல்லான்
ஒப்புடையான் அல்வன் ஒருவன் அல்வன்

ஒருரன் அல்வன் ஒருருவம் இவ்வி
அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வன் னாமும்

அவனருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால்

இப்படியன் இத்திறத்தன் இவ்வண்ணத்தன்

இவன்இறைவன் என்நெழுதிக் காட்டொ ணாதே.

— திருத்தாண்டகம்

மூலம்

11 அருட் செல்வன் எமக்கு உய்யும் நெறி
உணர்த்து வரன்

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
கையால் குடைத்து குடைத்துன் கழல்பாடி
ஐயா வழியடியோம் வாழ்த்தோம்காண் ஆர் அழல்போல்
செய்யா வெண்ணீரடி செல்வா சிறுமருங்குல்
மொய்யார் தடம்கண் மடந்தை மணவானா
ஐயாநீ ஆட்கொண்டு அருளும் வினையாட்டின்
உய்வார்கள் உய்யும் வகையெவ்வாம் உய்த்து ஒழித்தோம்
எய்வாமல் காப்பாய் எமைஏல்ஓர் எம்பாவாய்

பொருள்

செறிவான நெருப்புப்போலச் சிவந்த நிறமானவனே!
வெண்மையான விபூதியை அணிந்தவனே! அருட் செல்வ
மானவனே! சிறிய இடையையும் மை தீட்டிய அகலமான
கண்களையுமுடைய பெண்ணும் உமையவளுக்குக் கணவனே!
தலைவனே! வண்டுகள் நிறைந்த விசாலமான பொய்கையுள்
புகுந்து, கையால் 'முகேர்' என்று ஒலி கேட்கும்படி தன்ருகக்
குடைத்து, உனது திருவடியைப் பாடி, பரம்பரையாக
அடிமையாயுள்ளோம்; உனது அருளால் வாழ்த்தோம்.
தலைவனான நீ, ஆட்கொண்டு அருள்செய்யும் திருவினையாட
லினால் கடைத்தேறி, சிவகதிக்குரிய நெறிகளிலெல்
லாம் நின்று பிழைத்தோம். நாம் இளைத்துப் போகாமல்
காத்தருள்வாயாக!

அரும்பத உரை

மொய் ஆர் தடம் - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற பொய்கை;
முகேர் - தண்ணீரைக் குடைவதால் வரும் ஒலி; கழல் - திரு
வடி; ஆர் - நிறைந்த; அழல் - நெருப்பு; செய் - சிவந்த;
மருங்குல் - இடை; உய்தல் - கடைத்தேறல்.

ஆய்வுரை

காவியில் எழுந்த கன்னியர், பொய்கையில் நீராட இறப்பினர். இயற்கைச் சூழலில் நீராடிய கன்னியர், தம்புற அழக்கை நீர் கழுவவது போன்றே, அக அழக்கான மலத்தை தெருப்புச் சட்டெரிக்க வல்லது என எண்ணினர். தீ, சிவந்த திறமாய் அழக்கை எரித்து அகற்றி, பொருட்களைச் செம்மை ஆக்குவது போல, மலத்தையும் செம்மை வாக்கிக் கிவபதம் அளிக்கும். "செம்மையில் நிற்பரா கில் கிவபதம் அடைவர் நானே" என்பது அப்பர் வாக்கு. இதனையே சிவபெருமானைக் குறித்து, "ஆர்கழல்போல் செய்யா" என்ற வரி, மேலுள்ள பாட்டில் காட்டுகின்றது.

"செய்வார்" என்பது செல்வத்தைக் குறித்து, "அருள் இவர்க்கு அவ்வாகம் இய்கை" என்று தமிழ்மறை அறுதியிட்டு இறுதி கூறுவதுபோல, அருட்செல்வத்தையே பொருட்படுத்தியது. "செய்வான் கழல் ஏத்தும் செல்வம் செல்வமே" என்பது தேவாரம்.

சிவபெருமானை "மடந்தை மணவாளா" என்று விளித்தது, சக்தி ஸ்திரீயேனையே சிவம் இயங்கும் என்ற தத்துவத்தையும், திருவெம்பாவையை பாடல்கள் சக்தியை விபத்து அருளப் பெற்றன என்ற கருத்தையும் பொருத்திக் காட்டும். மடந்தை உமா தேவியாருக்கு "மையார் தடம் கண்" என்ற அடைமொழியைப் படைத்தும், திருவெம்பாவையில் "மையார்" என்பது நீலநிறம், சூலிச்சிவைய உணர்த்தி, பராசக்தியின் கருணையைவும், "தடம் கண்" என்பது பரத்துபட்ட உயிர்கள் சிதந்து பெற்ற திருவருளையும், "கண்" என்பது வள்ளுவர் வகுத்த "கண்ணுக்கு அணிக வன் அண்ணாட்டம்", அதாவது பரேரபகாரத்தையும் விளக்கும்.

உயிர்கள் உய்வதற்கு, இறைவன் திருவிடையாடல்களை மேற்கொள்கின்றான். "அலகிலா விடையாட்டுடையான்" என்று, இறைவனின் அருட்திறனை, எம்மை நம்பவைக்கின்றான் கவிச்சக்கரவர்த்தி சுப்பன். ஒத்த இதே கருத்தை அடுத்த பள்ளிரண்டாம் பாட்டில், "காத்தும் படைத்தும் கரத்தும் விடையடி" என்ற வரியால் அறிந்துகொள்க.

மூலம்

12 பிறவித் தூயர்கெடப் பொற்பாதம் நற்றூணை.

ஆர்த்த பிறவித் தூயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடும்
 தீர்த்தன்றல் தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தியாடும்
 கூத்தன்திவ் வாணும் குவலயமும் எல்லோமும்
 காத்தும் படைத்தும் சுரந்தும் வினையாடி
 வார்த்தையும் பேசி வணைசிலம்ப வார்கலைகள்
 ஆர்ப்பரவம் செய்ய அணிகுழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
 பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
 ஏத்தி இருஞ்சுனைநீ ராடுஞல்ஓர் எம்பாவாய்.

பொருள்

உயிர்களைக் கட்டிய பிறவித் துன்பம் நீங்க, நாம் மகிழ்ந்து
 நீராடும் தூய நீர் வடிவானவனும், உயர்த்த தில்லைச் சிற்றம்
 பலத்துள் அணலேந்தி நடனம் ஆடுபவனும், ஆகாயத்தையும்
 பூமியையும் மற்றைய எல்லாப் பொருட்களையும் காத்தும்,
 படைத்தும், ஒடுக்கியும், திருவினையாடல் செய்பவனுமாகிய
 சிவபெருமானின் புகழைப் பாடி, வணையல்கள் ஒலிக்கவும்
 நீண்ட மேகலைகள் சத்தம் செய்யவும், அழகிய கூந்தலின்
 மேல் வண்டுகள் நீங்காரம் செய்யவும், தாமரை மலர்கள்
 மலர்ந்துள்ள பொய்கையில் நீரைக் கையால் குடைந்து;
 உயிர்களை உடையவனாகிய இறைவன் பொன்போன்ற திருவ
 டிகளை வணங்கி, பெரிய பொய்கை நீரில் ஆடுவோமாக.

அரும்பத உரை

ஆர்த்த - கட்டிய; சுரந்து - அழித்து; ஆர்ப்ப - ஒலிக்க
 குழல் - கூத்தல்.

ஆய்வுரை

உலகில் வெப்பமும் குளிரும் மாறி மாறி வருவது
 இயல்பு, இரண்டும் இன்றேல் உயிர் இயங்காது. இவற்றை

இயங்க வைப்பவர் பரம்பொருள் என்பதைக் காட்டுவதே அவனுக்கு இலக்கணமாக நிலவும் "தீர்த்தன் நற்றில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடும்" என்ற கூற்று.

வானுலகு, மண்ணுலகு, பாதாள உலகு என்பவற்றை ஆண்டுகொண்டு, படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற முத்தொழிலையும் செய்பவன் முதல்வன். இக்கருத்தை உள்ளடக்கியே, "இவ்வானும், குவலயமும், எல்லோமும், காததும், படைத்தும், கரந்தும் வினையாடி" என்று செய்யுள் குறிப்பிடுகின்றது. "வினையாடி" என்ற திருச்செயலின், விளக்கத்தை முன்னுள்ள பதினொராம் ஆய்வுரையில் அறிக. ஐந்தொழிலே சைவசித்தாந்தத்தில் பேசப் பெற்றாலும், காத்தலில் மறைத்தலும், அழித்தலில் அருளலும் அடங்குவதால், இங்கு படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற முத்தொழிலே கூறப்பெற்றது. ஐந்தொழிலின் பயனாய் "பிறவித் துயர்" கெடும். இத்தொழிலை இயக்குவிப்பது கூத்தனின் இயக்கம். எமது நாடித் துடிப்பும், பூமி சுழலலும் கூத்தனின் ஆட்டத்தைக் காட்டும். ஆட்டுவித்தல் ஆரொருவர் ஆடாதாரே. இந்த ஆட்டத்தின் அடியில் இருப்பதையே, "நான் மகிழ்ந்து பாடி, அறவாநீ ஆடும்போது உன்னடியின்கீழ் இருக்க" என, காரைக்கால் அம்மையார் விண்ணப்பித்தார். இவ்வேண்டுதலை எதிரொலிப்பதே, "உடையான் பொற்பாதம் ஏதகி" என்ற திருவெம்பாவைப் பாட்டில் வரும் இச்சொற்றொடர்

மலம் நீக்க. பிறவிக் கடல் ஓடலும், வினைபோக்க. அருட்கடல் நாடலும் பொய்கை ஆர்த்தாலின் உட்பொருளாகும். "அத்தா உன் அடியேனை அன்பால் ஆர்த்தாய், அருள் நோக்கில் தீர்த்தநீர் ஆட்டிக் கொண்டாய்" என்ற அப்பர் வாக்கை ஒப்பு நோக்குக.

மூலம்

13. பொய்கையில் தோன்றிய அம்மையும் அப்பனும்

பைங்குலவனைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கம் குருகுதினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலம்சமுஷ வார்வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
சங்கர் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடுஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

பொருள்

பசுமையான குவளைக் கரிய மலராலும், சிவந்த தாமரை
அழகு மலராலும், அழகிய நீர்ப்பறவைக் கூட்டங்களாலும்,
மேலும் பாய்புகளாலும், தமது அழக்கைப் போக்க விரும்
புவார் அங்கு சேர்தலினாலும், எங்கள் தலை உமாதேவி
யாரையும் எங்கள் தலைவன் சிவபெருமானையும் ஒத்திருக்கும்
நீர் நிறைந்த பொய்கையில் புகுந்து பாய்ந்து பாய்ந்து,
எமது சங்கு வளையல்கள் ஒலிக்கவும், சிலம்புகள், வளையங்
களின் ஒலியோடு கலந்து சத்தம் செய்யவும், மார்புகள்
குலங்கவும், முழுகும் நீர் மேலெழவும், தாமரை நிறைந்த
அழகிய நீரில் குதித்து நீராடுவோமாக.

அரும்பகு உரை

கார் - கருமையான; கமலம் - தாமரை; போது - மலர்;
அம் - அழகிய; குருகு - நீர்ப்பறவை; அரவம் - ஓசை;
மலம் - அழகு; மடு - பொய்கை; சங்கம் - சங்கு வளையல்கள்
சிலம்ப - ஒலிக்க; ஆர்ப்ப - சத்தம் செய்ய; புனல் - நீர்;
பங்கயம் - தாமரை.

ஆய்வுரை

உடம்பைக் கழுவி, அழக்கைப் போக்கிப் பொய்கையில்
நீராடச் சென்ற, உய்யும்வகை தெளிந்த கன்னியர், அப்

பொய்கை, அம்மை அப்பனின் செம்மை வடிவத்தைத் தம் உள்ளத்தில் உணர்ந்தனர். இதனால், "எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த பொங்கு மடு" என்று சக்திக்கும் சிவனுக்கும், பொய்கை ஒப்பானது. பிராட்டியை ஒத்திருக்கும் உவமைகளாவன:- (1) கரிய குவளை மலர்கள் உமையின் கண்கள் (2) செந்தாமரை மலர் - தேவியின் திருமுகம் (3) குருகுள் - வளை ய ல் க ள் (4) அரவம் - அவள் அணிந்த பாம்புகள் (5) மலம் கழுவுதல் - ஆணவம், கன்மம் மாயை ஆகிய மும்மலங்களைப் போக்க உமாதேவியாரை நோக்குதல்; குருகு - நீர்ப் பறவைகளையும் குருக்கத்தி மலரையும் குறிக்கும்.

எங்கோன் சிவனை ஒத்திருக்கும் உவமைகளாவன:- (1) கரிய குவளை - பிரானின் நீல கண்டம் (2) செந்தாமரை - இறைவனின் திருமேனி (3) குருகு (வெண்மை) - உடலில் பூசிய வெண்ணீறு (4) அரவம் - அவள் அணிந்த பாம்புகள் (5) மலம் கழுவுதல் - மும்மலங்களை நீக்க அமலனை அஞ்சனை செய்தல்.

பொய்கையில் நீராடியவரின் உள்ளார்ந்த உயர்வுள்ளல், மலம் கழுவுவதான பாச நீக்கமாகும். "மலம் தாங்கிய பாசப் பிறப்பும் அறுப்பீர்" என்பது சுந்தரர் செந்தமிழ் சக்தியும் சிவமும் முத்திதரும் பக்தித் தலமாகக் கருதிக்கண்ணியர் பொய்கையை அடைந்ததால் "தங்கள் மலம் கழுவுவார் வந்து சார்தலினால்" அது எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிருந்தது. இங்ஙனம், இறைவனை நாடுவாரின் பாவத்தை "நண்ணி நின்று அறுப்பது நமச்சிவாயமே" என்றதனால், பொய்கையைச் சார்ந்தார் போன்று, "நாடினேன் நாடிற்று நமச்சிவாயவே" என்று நாவுக்கரசர் நமக்கும் நம்பிக்கை ஊட்டுகின்றார்.

மூலம்

14. நம்மை வளர்த்தெடுத்த அம்மையின்
அடியினைப் பணியோம்.

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலஞ்சுடக்

கோதை குழாட வண்டின் குழாமாடச்
சீதப் புனவாடிச் சிற்றம் பணம்பாடி

வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி அத்தமா மாபாடிப்

பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி ஆடுஞல்ஓர் எம்பாவாய்.

பொருள்

காதணிகள் ஆடவும், அழகிய ஆபரணங்கள் அசையவும்,
மலர் மாலை சூடிய கூத்தல் அசையவும், வண்டுகளின் கூட்
டம் கழவவும், குளிர்ச்சி மிகுந்த நீரில் குளித்து, சிற்றம்ப
லம் கூடி, வேதத்தின் பொருள் தேடி, அப்பொருள் பாடி,
அதன் திறமையை எடுத்து மொழிந்து, ஒளி வடிவின்னின்
திறமையை தாடி, அணியப்பெற்ற கொன்றை மாலையைப்
பாடி, ஆதியும் இறுதியுமானவன் தன்மையைப் பாடி, வேறு
படுத்தித் தம்மை வளர்த்தெடுத்த வளையல் அணிந்த அம்மை
யின் திருவடிச் சிறப்பைப் பாடி, நீராடுவோமாக.

அரும்பத உரை

குழை - காதணி; கலன் - ஆபரணம்; கோதை - மாலை
குழல் - கூத்தல்; குழாம் - கூட்டம்; சீதம் - குளிர்ச்சி; ஆமா;
திறமை; தார் - மாலை; பேதித்து - வேறுபடுத்தி.

ஆய்வுரை

இத்திருப்பாட்டின் தொடக்கத்திலே, கன்னியரின்
காதணி, ஆபரணங்கள், கூத்தல், வண்டுகள், ஆடியன என்று

எடுத்துரைக்கப் பெறுகின்றது. இவ்வகை ஆட்டங்கள், நெஞ்சு நெறித்து அங்கும் இங்கும் இலறவனைத் தேடும் நிலையை உணர்த்துவதுபோல அமைந்தன. "நிலைபெறுமானு எண்ணுதியே நெஞ்சே நீ வா" என்று நெஞ்சில் தஞ்சம் புகுந்தவர், அஞ்சாத அப்பரடிகள்.

"நீள நிலைந்து அடியேன் நித்தலும் கைதொழுவேன்" என்று நிலைப்பற நிலைக்கும் உயிர்வளின் நிலையைச் சந்தர சூர்த்தி தந்து வினக்கினார். இவையற நிலைவீரல் ஞானத் தைப் பற்றியவர், பிறவி வெய்யம் நீங்க, பணிக்காவத்தினும், அதிகாரவீரலும் சூரிர்த்த சூழலில் நீராடியவையே, "சீதப் புனவாடி" என்று அடுத்தித் தொடுத்தனர் மணிவாசகர்.

நீளநிலைந்த பின்னர், "சித்தலும் கைதொழ" அவன் புகழ் பாடவேண்டும். இதனையே, "சிற்றம்பலம் பாடி" என்று தொடர்ந்து ஓதினர். "சிற்றம்பலம்" என்பது சித் + அம்பலம் எனப் பிரியும். அறிவாவிய ஞான வெளி என்பத பொருள். இறைவன் நீக்கமற நிலைகின்ற பரம் பொருள். அவன் வடிவுக்கு "இயகு பராபரமாய்ச் சிற்பர மைய, அன்பர் இதயமொர் கீதிராத இன்பத் தேவே" என்று அருட்சோதி வள்ளலார் பொருட்கூறிக் சென்றனர்.

வேதப் பொருளைப் பாட அவனருளாவே அவன் வடிவம் அருவமாகத் தோன்றும். இன்னும் பொருளை அழியமுடியாத பக்குவ ஆன்மாவுக்கு அருளுருவம் காட்டப்பெறும். இது ஞானமாய் ஒளி வடிவானது. "சோதியே கடரே சூனொளி விளக்கே" என்று மணிகண்டீச வினித்தனர் மணிவாசகர், இக்கருத்தையே, யாதலுரர் இத்திருவெம்பாய் பாசுரத்தில் "சோதி திறம்பாடி" என்று பேசுகின்றனர். சோதியை நின்று ஆன்மாவுக்கு அருளும் சிவ பெருமானுக்கு, அடை யானம் கொள்ளறமாயே. "கொள்ளறு வேந்தன் செல்வன் அடி யிலைஎன்று ஏத்தித் தொழுதவர் ஓவையைப்பிராட்டியார் இப் பொருளை வெய்ய்ப்பொருளாய் தரம் துய்க்கவே, சூழ்கொன் னறத் தூர் பாடி" என்று மேலே மேற்கொள்ளப்பெற்றது எனவே, வேதப் பொருள் பாடுதல், சோதி திறம் பாடுதல்,

ஆட்கொன்றைத் தார் பாடுதல், முறையே இறைவனின், அருவத் திருமேனி, அருவுருவத் திருமேனி, உருவத் திருமேனி, ஆகிய மூலகைத் திருமேனிகளைக் கொண்டு, ஆன்மாவை ஆட்கொள்ளும் முறை உணர்த்தப் பெற்றது.

இறைவன் ஆசையும் அந்தமும் இல்லாதவன், தில்லை யிலுள்ளான். எம்பெய்வரசர் வல்லமையை நம்புவார் சொல்லு வதையே, “ஆதி திறம் பாடி அந்தமாய் மாபாடி” என்ற செய்யுள் வரி குறிக்கின்றது. இத்திறத்தினுடைய பின்னிப் பிணைந்த சக்தி, உயிர்களைப் பேதித்து - மறைத்து, வளர்த்தெடுத்த - அருவி, திறம் காட்டி - ஆன்மாவின் பக்குவத்திற்கு ஏற்ற திருமேனி உருவான அருளுகின்ற பெரும் கருணையை வருவித்துக் காட்டுவதே, “பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன் பாதத் திறம்பாடி” என்ற மேலுள்ள பாசுரத்தின் கடைசி வரிகள்.

மூலம்

15 ஆட்கொள்ளும் வித்தகர் தான் எம்மை மீட்கும்

ஓரொருக்கால் எம்பெருமான் என்றுஎன்றே நம்பெருமான்

ஓரொருக்கால் வாயோவான் சித்தம் கனிகர

நீரொருக்கால் ஓவாதெடுத்தாரை கண்பனிப்ப

பாரொருக்கால் வந்தகையான் விண்ணொரைத் தான்பனி

பேரரையற்கு இங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும் [யான்

ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்

வாருருவப் பூண்முடையீர் வாயார நாய் பாடி [தான்

ஏருருவப் பூம்புணல் பாய்ந்து ஆடுஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

பொருள்

கச்சிணையுடைய அழகிய அணிகள் அணிந்த மார்பினை யுடையீர்! இடையிடையே எமது தலைவரும் சிவபெருமானுடைய புகழை வாயால் இடைவிடாது பேசுவான், மனம் மகிழ்ச்சி மிக, கண்ணீரிருந்தும் நீர் ஓயாது பொழிய, ஒரு

முறை நிலத்தில் விழுந்து வணங்குவான், தேவர்களைத் தொழ மாட்டான். பெரிய அரசனான இறைவற்குப் பேரன்பு கொள்ளும் தன்மை போலும், இம்முறையே அடிமை கொள்ளும் ஞானவடிவீனர் எவ்விரை அவரது திருவடிக்கீள் வாய் ஓயாது நாய் பாடிக்கொண்டு, ஆழகுள்ள பூக்கள் நிறைந்த போய் கையுள் குதித்து நீராடுவோமாக.

அரும்பத உரை

சீர் - புசும்; சித்தம் - மனம்; கனிகூர - மகிழ்ச்சி யிக, பவிட்ப - துவிட்க, அரையன் - அரசன்; பித்து - பேரன்பு; வித்தகர் - ஞானவான்; ஏர் - அழகு.

ஆய்வுரை

இப்பாகரம், இறைவியைப் பற்றிய ஒருத்தியின் சொல்லும் செயலும் எவ்வாறு இருந்தது என்று, ஒரு கண்ணிப் பெண் மற்றையோருக்கு உணர்த்துவது போன்று உள்ளது. இவ்வணம் உணர்த்தியவன் மற்றையோரை, "வாருருவப் பூண் முடையீர்" என்று அழைக்கின்றான்.

ஒரு செயலை ஆற்றவேண்டுமெனில், உணர்தல், விரும்புதல், செய்தல் (Feeling, Willing, and Acting) என்ற படிமுறைகள் நடைமுறையில் இடம்பெறும் என்று மேலை நாட்டு உளவியல் வய்லுதர் கண்டுள்ளனர். இதை நம் நாட்டில், மனம், வாக்கு, காயம் என வகுத்து, இச்செய்யலில், "வாயோவான்" என்பதனால் வாக்கும், "சித்தம் கனிகூர" என்பதனால் மனமும், "வந்தனியான்" என்பதனால் காயமும், குறிக்கப்பெறுவதை அறிக.

"சித்தம் கனிகூர்ந்தாம்," மாணிக்கவாசகர் ஆணித்தர மாய் அறைந்தது போன்று, "மெய்தான் அரும்பி விதிர் வீதிர்ந்தும்," இதனால் தானாகவே "கைதான் தலைவத்துக் கண்ணீர் ததும்பி" உன்மம் வெலும்பும். தொடர்ந்து, "போற்றி சயசய" என்று இணக்கமான வணக்கம் கை கூடும். இச்செய்தெறிச் செயல்களையே, "நீர் ஒருகால் ஓவா.

நெடுந்தாரை கண்பணிப்பப் பாரொருகால் வந்தனையாள்” என்று இச்செய்யுள் எம் சிந்தனைக்குத் தந்துள்ளது, திரு வெம்பாப் பதினைந்தாம் பாட்டு

சைவ சமயத்தவளுக்கு, சிவபெருமானே முழுமுதல் கடவுள், கன்னிப் பெண், “விண்ணோரைத் தான் பணியாள்.” சிவனே பேரரசன். இவனிடம் காட்டும் பேரன்பு பெரும் நோன்பு. ஞான வடிவினான சிவகுருவே எம்மை ஆட்கொள்ளும் வித்தகர். இக்கருத்தை உள்ளடக்கியதே, “பேரரையர் க்கு இவ்வனே, பித்தொருவர் ஆமாறும், ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாம்” என்ற இப்பாட்டு வரிகள், ஒப்பிலா இறைவனை முப்போதும் இறைஞ்சத் தப்பாது வழிகாட்டும். இதனால், எமது அழுக்கு (மலம்) கழுவுவதற்காக, பூம்புனல் நீர் ஆடவேண்டும். இவ்வயரிய கருத்தை நிகரிலாது வருவித்து நிற்பதே, “வித்தகர்தான் வாயார நாம்பாடி, ஏருருவப் பூம்புனல் பாய்ந்தாடு” என்ற நாம் தோய்ந்துள்ள திருவெம்பாவையை பாடல்.

மூலம்

16. முன்னிைப் பழம்பொருள் சுரக்கும்
இன்னருளே மழை.

முன்னிக் கடலைச்சுருக்கி எழுந்து உடையான்
என்னத் திகழ்ந்துஎம்மை ஆளுடையான் இட்டிடையின்
பின்னிப் பொனிந்துஎம் பிராட்டி திருவடிமேல்
பொன்னம் சிலம்பில் சிலம்பித் திருவுருவம்
என்னச் சிலைருவளி நந்தம்மை ஆளுடையான்
தன்னில் பிளிவினா எம்கோமான் அன்பர்க்கும்
முன்னி அவள்தமக்கும் முன்சுரக்கும் இன்னருளே
என்னப் பொழியாய் மழைஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

பொருள்

மேகமே! கடலை அடைந்து, நீரை முகந்து மேல் எழுந்து, எம்மை உடையவனான உமாதேவியார் போலத், தோன்றி எம்மை அடிமை கொள்ளும் உடையவன் உமாதேவியாரின் சிறிய இடை போன்று பின்னி, எமது தலைமைக்குரிய உமா

தேவியார் திருவடிகளில் அணியப் பெற்ற பொற்சிலம்பு போல் இடிஇடித்து, உமையின் திருப்புகுவம் போல வான வில்லை விளங்கச் செய்து, நம்மை அடிமையாகவுள்ள பெரு மாட்டியினின்றும் பிரியாத எம்பெருமானும், சக்தியாகிய உமையம்மையும் அவ்வம்மையின் அன்பர்க்கும், எமக்கும் முன்னேசொரிகின்ற அருள் போன்று மழையேபொழிவாயாக.

அரும்பத உரை

முன்னி - அடைந்து; சிலம்பி - ஒலித்து; சிலைகுலவி - வில்லை வளைத்து; கோமான் - தலைவன்.

ஆய்வுரை

மார்கழி நீராடலின் பொதுப் பயன், மழை வேண்டி தலே என்பதை “இன்னருளே என்னப் பொழியாய்” என்ற செய்யுளின் ஈற்றடியால் அறியலாம்.

சக்தியை வியந்து பாடப் பெற்ற பக்தி பயக்கும் இப் பாசுரத்தில், ஐவகைச் சக்தி போற்றப் பெறுவதைக் காண்க. “உடையாள்” என்றதனால் கிரியா சக்தியையும், “எம்மை ஆளுடையாள்” என்றதனால் ஞானசக்தியையும், “எம்பிராட்டி” என்றதனால் இச்சாசக்தியையும், “அவள்” என்று சுட்டியதால், பராசக்தியையும் ஏத்தித் தொழுவதைப் பார்த்து மகிழலாம்.

இயற்கை வளனும் மேகத்தை, தயக்கமுறும் ஆன்மாவை ஈடேற்றும் உமாதேவியாருடன் ஒப்பிடுதல், இப்பாட்டில் நவில்தொறும் நூல் நயம் பயக்கின்றது. இங்கு எடுத்தாளப் பெறும் உவமைகளாவன:- மேகம் - உமாதேவியாரின் கருமை நிறத் திருமேனி; மின்னல் - தேவியின் இடை; இடிமுழக்கம் - சக்தியின் சிலம்பு அலம்பும் ஒலி; வானவில் - அவளின் திருப்புகுவம். இவ்வுவமைகளை உமையம்மையொடு பொருத்தி மேகம் எம்பிராட்டி போன்று இருந்ததென ஊகம் செய்து, இதனை “உடையாள் என்னத் திகழ்ந்து” என்றுதொடுத்து கூறியது தெய்வீக எடுத்துக்காட்டன்றோ!

கன்னியர் வேண்டிப்பெற்ற மழைவளம், சிவனடியாருக்குச் சக்தியும் சிவமும் பிரிவிலாது சொரியும் இன்னருள் போன்றிருந்தது என்ற அருட்கருத்தை, “நந்தம்மை ஆளுடை

யாள் தன்னில் பிரிவிலா எம் கோமான் அன்பர்க்கு முன்னி அவள் தமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே", என்ற கடைசி வரிகளால் காணலாம். அவளும் அவளும் காக்கும் உலகமே நிலைபெறுவது மழை அமிழ்தத்தினாலேயே என்பதை, "வான் நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால் தான் அமிழ்தம் என்று உணரற்பாற்று" எனப் பொய்யாமொழி மெய்யாய் உணர்த்திற்று.

மூலம்

17. பொற்பாதம் தந்தருளும் நற்றவனைப்
போற்றுவோம்.

செங்கண் அவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக்

கொங்குண் கரும்குழலீ நந்தம்மைக் கோதாட்டி

இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்

செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகளை

அங்கண் அரசை அடியோங்கட்கு ஆரமுதை

நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்

பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடுஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

பொருள்

மணம் வீசும் கருமையான சுந்தலையுடைய இறைவி! சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலினிடத்தும், நான்கு திருமுகங்களையுடைய பிரமனிடத்தும், தேவர்களிடத்தும், எல்லா இடத்தும் இல்லாத ஒப்பிலா இன்பத்தை, எமக்குக் கிடைக்க, எம்மைக் குற்றங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பவனும் இவ்வுலகத்தில் எம்முடைய வீடுகளுக்கெல்லாம் வந்து சிவந்த தாமரைபைப் போன்ற அழகிய திருவடிகளைக் கொடுத்து அருளுய வீரனாயும், அழகிய கண்கள் உடைய அரசையும், அடியவர்களாம் எமக்கு தெவிட்டாத அமுதாயும், எமது தலைவனாயுமான இறைவனை, நன்மை பெறப் பாடி, தாமரைமலர் நிறைந்து தெவிந்த நீரைக் கொண்ட பொய்கையில் பாய்ந்து நீராடுவோமாக!

அரும்பத உரை

செங்கணவன் - திருமால்; திசைமுகன் - பிரமன்; பாள் - இடம்; கொங்கு - வாசனை; குழல் - சுந்தல்; கோதாட்டி -

குற்றங்களிலிருந்து நீக்கி; கமலம் - தாமரை; சேவகன் - வீரன்;
அம் - அழகிய; ஆர் - நிறைந்த; பங்கயம் - தாமரை.

ஆய்வுரை

இத்திருப்பாட்டு, பல கன்னியர் ஒருத்தியை விளித்துக் கூறுவதை விளக்குகின்றது. தேவர்கள் முதலாய் எங்கும் தங்காத பேரின்பத்தைப் பெண்கள் வேண்டுகின்றனர். "இந் திரனும், மால் அயனும், ஏனோரும், வானோரும், அந்தரமே நிற்கச் சிவன் அவனி வந்தருளி", என்ற மணிவாசகரின் அணி வாக்கையொட்டி, பூமியிலேயே பேரின்பத்தை வேண்டி, இச் செய்யுளில் முதல் இரண்டு வரிகளும் பாடப்பெற்றன.

பேரின்பம் பெறுவதற்கு, மலபரிபாகம் தேவை. மலம் நீங்கியவுடனே இறைவன் நெஞ்சில் புகுந்து ஆட்கொள் வான். இப்பாட்டில் வரும் "இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளி" என்பது நெஞ்சில் குடிகொள்வதைக் குறித்தது. இத்தனை அருங்கருத்துகளை உள்ளடக்கியே "நந்தம்மைக் கோதாட்டி, இங்குநம் இல்லங்கள தோறும் எழுந்தருளிச் செங்கமலப்பொற் பாதம் தந்தருளும் சேவகனை" என்றவரிகள் வரையப்பெற்றன.

ஆணவத்தை அடக்க வல்லவன் சிவபிரான் என்றமை யால் சேவகன் - வீரன் எனக் குறிப்பிடப்பெற்றது. உயிர் களைக் காப்பாற்றும் கருணையோன், அடியவர்களுக்கு அமுத மாய் நிலவிப் பேரின்பம் பேறு தருவன என்ற பரோபகா ரத்தை எடுத்துக்காட்டவே. "அங்கண் அரசை அடியோங் கட்டு ஆரமுதை" என்று, இப்பாட்டில் வாதலுரெங்கோன் காட்டியருளினர்.

மூலம்

18 இறைவனின் அத்துவித தத்துவத்தை

இதயத்தில் இருத்துவோம்'

அண்ணா மலையான் அடிக்கமலம் சென்றிரைஞ்சம்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீறு அற்றூல்போல்
கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்சுரப்பத்
தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாம்அகலப்
பெண்ணாகி ஆணாய் அணியாய்ப் பிறங்குஒளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறுகிக்

கண்ணார் அமுதமுமாய் தின்னான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேஇய பூம்புனல்பாய்த்து ஆடுஏல்ஓர் எப்பாலாய்

பொருள்

திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனின் திருவடிகளை வணங்கும் தேவர்களின் முடிமணிகள் ஒளி மழுங்கினால் போன்று, இருள் நீங்க, எங்கும் பரவிய சூரியனின் ஒளி பரவியதால், நட்சத்திரங்கள் தம் குளிர்ச்சி பொருந்திய ஒளி மங்கி மறைய, பெண்ணாகியும் ஆணாகியும் அனியாகியும் ஒளி வீசும் வானாகியும் நிலமாகியும், இவற்றினின்றும் வேறாகியும் கண் நிறைந்த அமுதம் போன்றவனாய் தின்றவனின் திருவடிகளைப் பாடி, பெண்ணே! இந்தப் பூக்கள் நிறைந்த போய்கையில் குதித்து நீராடுவோமாக.

அரும்பத உரை

கமலம் - தாமரைப்பூ; இறைஞ்சும் - வணங்கும்; இரண்டி - சூரியன்; கார் - ஒளி; கரப்ப - மறைய; தன் - குளிர், தாரகை - நட்சத்திரம்; கழல் - திருவடி; புனல் - பொய்கை

ஆய்வுரை

இப்பாசரத்தில், கன்னிப் பெண்கள் தமக்குள் ஒருத்தியைப் 'பெண்ணே' என்று அழைத்து, இறைவனின் அத்தினிநிலையில் தத்துவத்தை நினைவுபடுகின்றனர். இத்திலையில் இறைவனும் உயிரும் ஒன்றுபட்டு, அத்துவிதமாய் நித்தியன் நிற்கும் நிலை, இரண்டு உவமைகள் மூலம் உணர்ந்தப்பெற்றது. இறைவனின் பேரொளி முன்னர் வணங்கச் சென்ற விண்ணோர் முடிகளில் மணி ஒளியும், சூரியனின் ஒளி முன்னர் நட்சத்திரங்களின் பிரகாசமும் மழுங்கிவிடும். இவ்வினா உவமைகளும் பாட்டின் முதலுள்ள நான்கு வரிகளிலும் எடுத்தாளப்பெற்று, இறைவனும் உயிரும் முத்தி நிலையில் ஒன்றுகாத, இரண்டாகாத, ஒன்றும் இரண்டும் ஆகா, அத்துவிதக் கலப்பை மெத்தவும் விளக்குகின்றன.

அடுத்து வரும் 'பெண்ணே' தொடக்கம் "இத்தனையும் வேறாகி" வரையுள்ள இரண்டு வரிகளும், அத்துவிதமாய் தின்ற இறைவன், அபேதம், பேதம், பேதாபேதம் ஆகிய நிலையில் விளங்குவார் எனபதை விளங்க வைத்தன.

ஏழாவது வரியில் வரும் "கண்டூர் அமுதம்," கண்டூரையும் அமுதத்தையும் பிரித்து விரிக்கின்றது. 'கண்' என்பது அறிவின் விளக்கத்தையும் கருணையின் உருவையும் குறிக்கும். "கண்ணுடையார் என்பார் கற்றோர்" என்பதில் அறிவின் செறிவையும், கண்ணிற்கு அணிசுவம் கண்ணோட்டம்" என்பதில் கருணையின் அருமைமையும், வள்ளுவர் வகுத்தனர் "அமுதம்" என்பது இன்பத்தையே குறிக்கும். இதனை "அத்தன் அமுதன் ஆனந்தன்" என்று திருவெம்பாவை மூன்றாம் பாட்டுக் காட்டுகின்றது. எனவே, "கண்ணார் அமுதமுமாய் நின்றான்" என்றால், இறைவன் அறிவாயும், இன்பமாயும் உறைபவர் என்பது முடிவு. இதற்கு மூன்றாம் கூறப்பட்ட "விண்ணாடு மண்ணாடு" தொடக்கம் "இத்தனையும் வேறாடு" இறுதிவரை குறிக்கும். இதனால், இறைவன், உண்மைபாவவன் - 'சத்து', அறிவானவன் - சித்து, இன்பமானவன் - ஆனந்தன் என்று வழங்கிப் பெற்று, ஒன்று சேர்த்து, "சச்சிதானந்தன்" என்ற திருப்பெயரை விரும்பிப் பொரு பெறுகின்றான். இப்பெயரின் சேர் "கண்டூர் அமுதமுமாய் நின்றான்" எழுவின் புகழ்பாடி நீராடுவாய் பெண்ணே என்ற அழைப்பில் தினைக்கின்றான் சக்தி துதிபாடும், பக்தி வழிப் பதினெட்டாம் பாட்டு.

முலம்

19. சிவப்பணி செய்யும் தவத்தனியேசரே
கண்ணியர்தம் கணவர்.

உன்சையில் பிண்டி உனக்கே அடைக்கலம் என்று அங்கு அப் பழம்சொல் புதுக்கும்படம் அச்சத்தால் எங்கள் பெருமான் உனக்கொன்று உரைப்போம்கேள் என்கொங்கை நின் அன்பர் அல்வார்தோள் சேரற்க எம்மை உனக்கல்வாது எப்பணியும் செய்யற்க கங்குல் பகல்எம்கண் மற்றென்றும் காணற்க இங்கு இப் பரிசே எமக்கு எங்கோள் தல்குதியேல் எங்கு எழில்என் ஞாயிறு எமக்கு எல்லாள் எம்பாவாய்.

பொருள்

எமது தலைவனே! உனது கையிலுள்ள பிண்டி உனக்கே அடைக்கலம் என்று அங்கு அப்பழைய சொல்லை மீண்டும்

சொல்வது பொருத்தமற்றது என்று, இறைவனாகிய உனக்கு ஒன்று சொல்லோம் கேட்பாயாக! எங்களது மார்புகள், உன் அன்பர் அல்லாதோரின் தோள்களைச் சேராது விடு! எங்கள் கைகள் உனக்கன்றி எந்தத் தொண்டையும் செய் யாது விடு! எமது கண்கள் இரவு பகலாக உன்னை யன்றி, வேறொன்றும் பார்க்காது விடு! இவ்வுகைத்தில் எமக்குத் தலை வகுதிய நீ அருள்செய்தால், சூரியன் கிழக்கில் அல்லாது வேறு எத்திசையில் உதித்தாலும், எமக்கு என்ன? கவலையே இல்லை.

அரும்பத உரை

கங்குல் - இரவு; பரிசு - தன்மை; கோள் - தலைவன்; நல்கு தல் - அருளல்; ஏழில் - அழகு ஞாயிறு - சூரியன்

ஆய்வுரை

முத்திய பாட்டில், இறைவனோடு அத்துவித நிலையை எய்தி, தம்மை அடைக்கலமாக அவனிடம் ஒப்புவித்த கன்னிப் பெண்கள், தாம் தலைவன் தான் தலைப்பட்டதை இச்செய் யுறில் நிலைப்படுத்தகின்றனர். இதனாலேயே, அடைக்கலம் தொடர்பான வழமொழியை இறைவனுக்குச் சுட்டி, அந்த மொழியைப் புதுப்பித்து, அவர்கள் அவனிடம் சரண் புகு கின்றார்கள். இச்சரணுகதியை உண்டாக்கிய கருத்தைத் திரு வதே "உன் கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று அங்கு அப்புதுச்சொல் புதுக்கும் எம் அச்சத்தால், எங்கள்பெரு மான்" என்ற இவ்வரிகள்.

"உனக்கு ஒன்று உரைப்போம் கேள், இங்கு இப்பரிசு எமக்கு எங்கோள் நல்குதி" என்று இறைவனிடம் பெண்கள் விண்ணப்பிக்கின்றனர். சிதப் புனல் ஆடி, சிற்றம்பலம் நாடி, சிவப்பணி செய்யும் தவத்தனியினரைத் தம்கணவராகத்தேடி, மழை வளம் வேட்டு, முன்னுள்ள திருவெம்பரவைப்பதினெட்டுப் பாட்டுகளிலும், கன்னியர் சக்தியை வியந்து பாடினர்.

மூலம்

20 ஐத்தொழிலும் தந்தருள வந்தருளும்
எத்தையைச் சித்திப்பாய்

போற்றி அருளுகதின் ஆதியாம்பாத மலர்
போற்றி அருளுகதின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்
போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கூழ்கள்
போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் ஈரும் இனையடிகள்
போற்றி மாந்தான்முகனும் காணாத புண்டரீகம்
போற்றியாம் உய்யஆட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியாம் மார்கழிநீர் ஆடுவல்லுர் எம்பாவாய்.

பொருள்

எம்மைப் பாதுகாத்த உன்னுடைய தொடக்கமான திருவடி மலர்களை அருள்வாயாக! எம்மைப் பாதுகாத்து, உன்னுடைய முடிவான சிலந்த தவிர்போன்ற திருவடிகளை அருளுவாயாக! எல்லா உயிர்களும் தோற்றுவித்தற்குக் காரணமான பொன்போன்ற திருவடிகள், எம்மைக் காத்தருள்க! எல்லா உயிர்களும் அனுபவிக்கக் காரணமான அழகிய திருவடிகள் எம்மைக் காத்தருள்க! எல்லா உயிர்களுக்கும் முடிவாம் இரண்டு திருவடிகளும், எம்மைக் காத்தருள்க! திருமாலும், பரமனும் காணமாட்டாத தாமரைத் திருவடிகள் எம்மைக் காத்தருள்க. நாம் உய்ய அடிமைகொண்டு அருள்செய்யும் பொன்போன்ற திருவடி மலர்கள், எம்மைக் காத்தருள்க! நாம் நீராடும் மார்கழிநீர் எம்மைப் பாதுகாத்தருள்க!

அரும்பத உரை

ஈறு - முடிவு; மால் - திருமால்; தான்முன் - பிரமன்; புண்டரீகம் - தாமரைமலர்

ஆய்வுரை

கன்னியர் இறைவனைப் போற்றத் தொடங்கும்போதே, அவன் "ஆதியாம்" "அந்தமாம்" என்று, முதலாம் செய்

யுளில் குறிப்பிட்ட “ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் சோதி” போன்றே, ஈண்டு மீண்டும் நினைவூட்டிப் பெருமிதம் அடைகின்றனர்.

மூன்று தொடக்கம் ஏழாம் வரி வரையுள்ள, “தோற்ற மரம்” என்பதால் படைப்பும், “போகமாஃ” என்பதால் காத்தலும், ‘ஈரம்’ என்பதால் அழித்தலும், ‘காஞ்சை’ என்பதால் மறைத்தலும், ‘ஆட்கொண்டருளும்’ என்பதால் அருளலும் ஆகிய சிவபெருமானின் ஐந்தொழிலையும் உவந்து உரைலாம்.

இப்பாட்டுக் காட்டும் “பொற்பாதம், பூங்கழல்கள், இணையடிகள், புண்டரிகம், பொன்மலர்கள்” என்பன, ஐந்தொழில்களையும் திருவடிகளையும் வருவிக்கின்றன என்ற முடிவைத் தருகின்றன. சிவபெருமானின் அருட்திறனுக்குக் காரணமான திருவடிகளைப் போற்றிய அருட்குரவர், மணிவாசகர், இதுவரை இறைவனை வாழ்த்துதற்கு வழிவகுத்த “மார்கழி நீரை” நன்றியோடு நினைந்து, “போற்றியாம் மார்கழி நீராடு” என்று அதனையும் ஏற்றிப் போற்றியது போன்றே, கூத்தன் அடியினை, ஏத்தித் தொழுவோம் நாமும்.

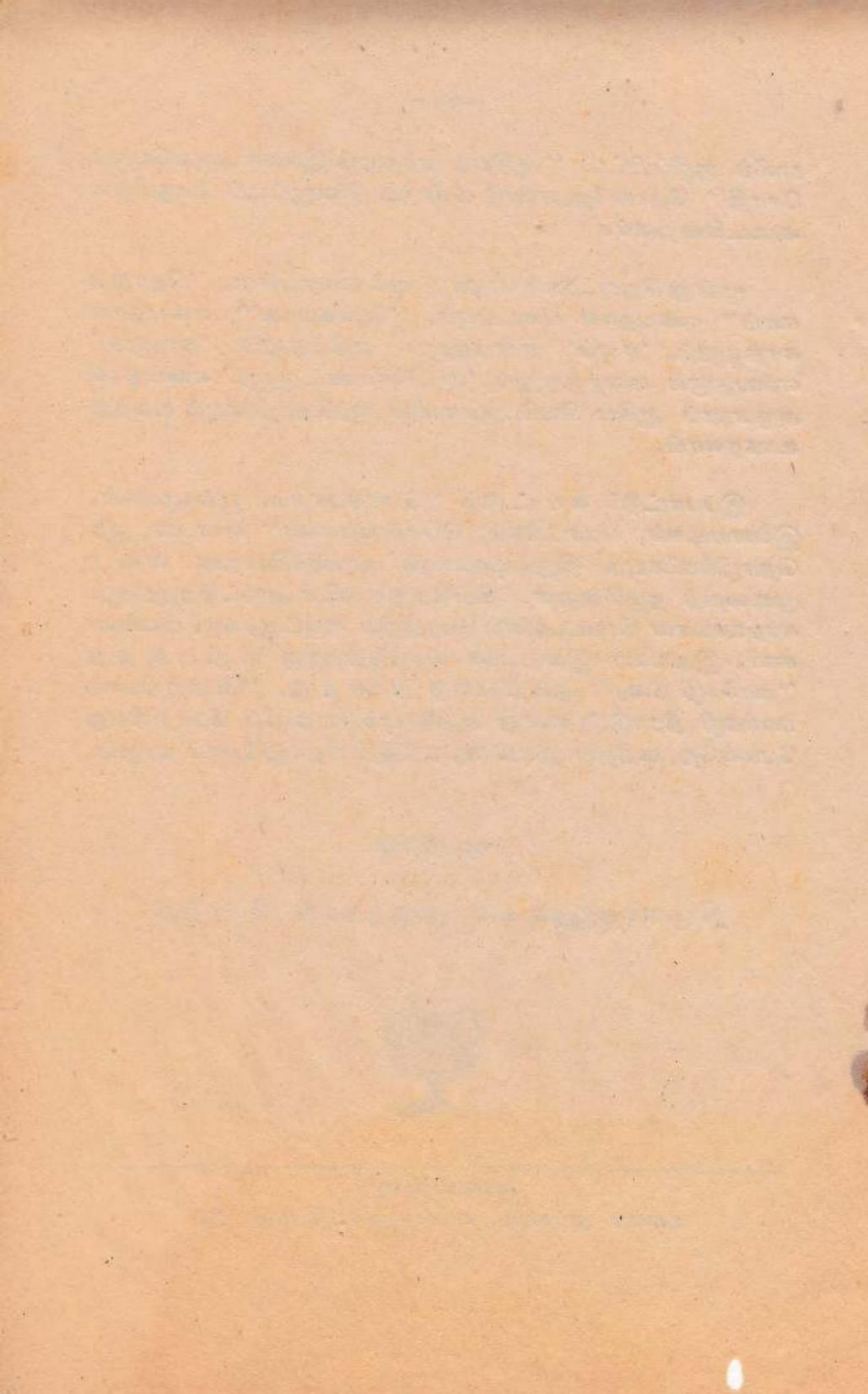
முற்றிற்று.

திருவாதவூரடிகள் திருத்தாள் போற்றி

அச்சுப்பதிப்பு:-

யாலா அச்சகம், காரைநகர். போன்: 24

அச்சப்பதிவு:
பாலா அச்சகம், காரைநகர். போன்: 24